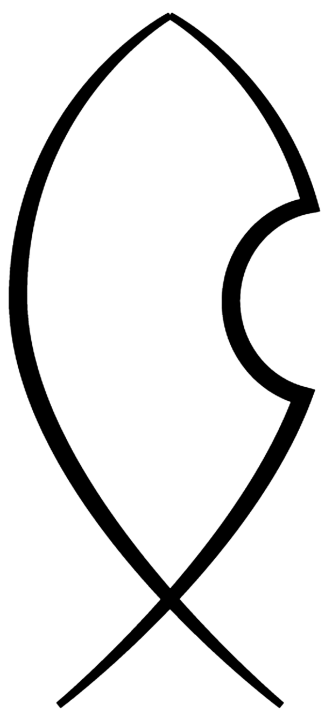

Življenje z Jezusom

*Evangelij po Luku
v sodobnem jeziku*

Življenje z Jezusom
Evangelij po Luku v sodobnem jeziku

Pilotski katehetski, pastoralni in založniški projekt
priprave novozaveznih besedil v sodobnem jeziku

Prevod besedila:
Matjaž Črnivec

Jezikovni in prevodni pregled:
Janez Jeromen ml. in p. Jernej Kurinčič

Eksegetski pregled prevoda:
dr. Marijan Peklaj, Gorazd Kocijančič, dr. Božo Lujić, msgr. dr. Mato Zovkić

Strokovni svetovalec Združenih svetopisemskih družb:
dr. Thomas Kaut

Izdala:
Društvo Svetopisemska družba Slovenije
Društvo SKAM – Skupnost katoliške mladine

Založilo:
Društvo Svetopisemska družba Slovenije

Vse vabimo, da nam sporočite predloge za popravke in izboljšave besedila

Obiščite naši spletni strani:
www.svetopismo.si
www.drustvo-skam.si

Pridružite se pogovorom v skupnosti na Facebooku:
www.facebook.com/zivljenjzjezusom

Zadnja različica besedila, ki vsebuje tudi številke vrstic, je na voljo na:
www.biblija.net/biblija.cgi?m=Lk&id53=1&set=2&l=sl

ISBN 978-961-6138-81-2
© 2011 Društvo Svetopisemska družba Slovenije

Ljubljana, novembra 2011

Življenje z Jezusom

ZA ZAČETEK ...

»Sveto pismo, aha, to je tista knjiga, kjer se v imenu Boga pobijajo in kri zaklanih živali teče v potokih.« – »Ki je polna nerazumljivih izjav neke primitivne kulture.« – »Ta knjiga je predebela in pretežka, da bi jo bral.« – »Ni napeta, pač ni primerjave z Gospodarjem prstanov.«

Takih in podobnih izjav in predsodkov je mnogo.

»Sveto pismo nam v glavnem danes ni blizu. Ker je nastajalo pred mnogimi časi v drugi in drugačni kulturi, celo njene najenostavnejše pripovedi za razumevanje zahtevajo tečaj iz judovske kulture, diplomu iz primerjalne književnosti in znanje hebrejščine, aramejščine in stare grščine.«

Tudi tako bi kdo lahko rekel. Pa ni nujno, da je res. Sicer drži, da nas in pisatelje Svetega pisma ločujejo mnoga stoletja, da niso imeli mobilcev, iPoda in slušalk v ušesih, da so se podili za ovci in ne po spletu. A v nekaterih stvareh smo si ljudje, ne glede na kulturo, neverjetno podobni. Nekatera vprašanja se postavljajo prav vsakemu, ne glede na tehniko, ki ga obkroža: »Kdo sem? Kaj bi rad v življenju? Zakaj se mi dogaja krivica? Zakaj je toliko hudega in trpljenja na svetu? Če je Nekdo nad nami, zakaj tega ne prepreči?«

In Sveto pismo dobro odgovarja na ta vprašanja. Zraven pa še nosi sporočilo, ki je res za ves svet, ne glede na razlike v rasi, jeziku, znanju: »Bog drži z nami! Jezus, ki je Bog, je postal človek. Ker nas Ljubi, se je rodil med nas, živel skromno med nami, nam pokazal resnico in umrl za nas na križu. Bog, kajne?!«

Skupini prijateljev, ki imamo Sveto pismo radi, se nam je zdelo škoda, da bi knjiga s tako fantastičnim sporočilom samo zaradi jezikovnih posebnosti in kulturnih razlik ostala oddaljena od ljudi, sploh od mladih. Zato smo si zadali nalogo, da Sveto pismo prenesemo v jezik in obliko, ki bo bližje današnjemu (mlademu) bralcu in boste v njej lažje začutili vzdušje in razmišljanje pisca. Branje je lahko dobrodošla pomoč, da boste bolje razumeli svetopisemsko besedilo, ko ga boste recimo slišali prebranega pri obredih. Hkrati je to povabilo, »izziv«, da kdaj vzamete v roke tudi Standardni ali kateri drugi slovenski prevod, v katerem se močneje izražajo značilnosti izvirnega jezika in časa.

Želimo in upamo, da vam bo neverjetna pripoved o vstopu Boga v človekovo življenje in njegovo zgodovino odprla oči in osvobodila srce za srečo. To nam namreč želi podariti. In o tem ne moremo molčati ...

»KAKO BI JEZUS TO POVEDAL DANES?«

Prevajanje Svetega pisma je delo, ki ni nikoli dokončano. Spreminja se jezik, v katerega prevajamo, pa tudi naše vedenje o pomenu starodavnih besedil. Poleg tega so strokovnjaki za prevod prišli do ugotovitve, da en sam prevod katerega koli besedila ne more zadostiti vsem zahtevam, temveč so za različne potrebe in za različne ciljne publike nujne različne vrste prevodov. Pri Svetem pismu se omenjajo vsaj tri: liturgični prevod, literarni prevod in smiselni prevod. Dosedanji slovenski prevodi spadajo v prvo ali drugo skupino (najpogostejše nekam vmes), besedilo, ki je pred nami, pa predstavlja prvi dosledno izpeljan smiselni prevod kakšne svetopisemske knjige.

Prevod po smislu se osredotoča na *pomen* izvirnih besedil in posveča manj pozornosti njihovi *obliki* (besednemu redu, prispodobam, literarnim figuram itn.). Glavna naloga takšnega prevoda je premostiti razdaljo med sodobnim človekom in pisci svetopisemskih tekstov. Ločita nas dve tisočletji in precejšnja razlika med bližnjevzhodno semitsko kulturo ter sodobnim evropskim načinom mišljenja in izražanja.

Prevod, ki je pred nami, je namenjen mladim in tistim, ki jim je »cerkvena govorica« tuja. Dejstvo, da je evangelijsko sporočilo zaklenjeno v nekakšen religiozni jezik, lahko nehoti kaže na njegovo omejeno veljavo, namesto da bi se poudarila njegova univerzalnost, ki presega delitev na »Juda in Grka«, na religiozne in nereligiozne. Poleg tega je obstoj evangelija *zgolj* v obliki nekega »notranjega jezika«, ki ga razumejo samo posvečeni, slab za to, kako Cerkev razume samo sebe, saj spodbuja njeno zapiranje vase, namesto da bi bila prav v moči tega sporočila orodje odrešenja za vse ljudi.

Pri smiselnem prevajanju Svetega pisma, ki je osredotočeno na *evangelij*, na učinkovito sporočilo o Jezusu za določeno ciljno publiko, nikakor ne gre za njegovo poenostavitev ali poplitvenje. Takšen prevod je težko in odgovorno delo, ki zahteva še večjo strokovno podkovanost in jezikovno občutljivost kakor tipičen dobesedni prevod. Gre za delo, ki je *dvojno vezano*. Po eni strani gre za popolno, dosledno zvestobo izvirniku: izraženo naj bo to, samo to in nič drugega kakor to, kar je v izvirnem tekstu; to vsebino je potrebno najprej objektivno ugotoviti s čimbolj dosledno in natančno eksegezo. Po drugi strani pa je vezano na ciljni jezik: kako to vsebino izraziti v *naravnih* oblikah sodobnega jezika. Pri takšnem prevajanju imamo vedno pred seboj tole vprašanje oziroma molitev: če bi Jezus ali evangelist izrekal in pisal te stavke *danes*, današnjim ljudem – kako bi jih povedal?

Pri odločitvi za takšno vsakdanjo in živo govorico je odločilnega pomena dejstvo, ki so ga osvetlila arheološka odkritja zadnjih stotih let. Pokazala so namreč, da je Nova zaveza napisana v preprostem jeziku vsakdanjega sporočanja. *Koiné* grščina, v kateri je zapisana, je govorica, ki je bila razširjena po vsem helenističnem svetu in je imela vlogo današnje angleščine. V njej so pisali besedila za vsakdanjo rabo: nakupovalne sezname, korespondenco, dogovore ipd. Resna filozofska in literarna dela so se v antiki obvezno pisala v *klasični grščini*, novozavezni pisci pa so to načelo namerno prekršili in izbrali preprostejšo in dostopnejšo raven splošnega sporočanja. Teologija razlaga, da je Kristus izpraznil samega sebe, se ponižal in sprejel krhko človeško naravo (prim. Flp 2,6–8). Temu spoznanju na besedilni ravni ustreza sestop sporočila, ki govori o Njem, v nizko, preprosto in vsakdanjo govorico. Cilj smiselnega prevoda je opozoriti na to teološko in misijonsko razsežnost izvirnega besedila ter mu najti čim zvestejšo ustreznico v sodobnem jeziku.

Z novim načinom prevajanja biblijskih besedil se torej želimo približati izvornim ciljem te dejavnosti, ki je v osnovi misijonarsko naravnana in se opira na moč Božjega sporočila in na pričevanje Duha. Novi prevod je tako lahko pripomoček za bralce, s katerim se bodo bližali drugim prevodom in tudi izvirnemu besedilu.

Društvo Svetopisemska družba Slovenije
Društvo SKAM – Skupnost katoliške mladine
November 2011

Življenje z Jezusom

Evangelij po Luku v sodobnem jeziku

1

Spoštovani gospod Teófil!

Že več se jih je lotilo pripovedi o stvareh, ki so se zgodile med nami. O teh dogodkih so nam govorili ljudje, ki so bili ves čas zraven in so postali glasniki tega pomembnega sporočila. Da pa se boste lahko popolnoma prepričali o zanesljivosti vsega, kar ste slišali, se mi je zazdelo prav, da tudi sam natančno raziščem vse od začetka in Vam o tem napišem urejeno poročilo.

NAPOVEDI

V času, ko je v judovski deželi vladal kralj Herod, je živel neki duhovnik Zaharija. Pripadal je Abíjevi skupini duhovnikov. Tudi njegova žena Elizabeta je bila iz duhovniške družine. Oba sta živela v pravem odnosu do Boga, vestno sta ravnala po vseh Božjih zapovedih in navodilih. Vendar Elizabeta ni mogla zanositi, poleg tega sta bila tudi že v letih, zato nista imela otrok.

Nekoč je Zaharija v Božjem templju opravljal duhovniško službo. Na vrsti je bila namreč njegova skupina in z žrebanjem, kot je bilo v navadi pri judovskih duhovnikih, so izbrali njega. Ko je bil torej čas za darovanje kadila, ga je šel zažgat v notranje tempeljsko svetišče. Zunaj je bilo pri molitvi zbranih precej ljudi. Pred Zaharijem pa se je pojavil Božji angel – stal je desno od oltarja za kadilo. Zaharija je osupnil, ko ga je zagledal, in zgrabila ga je groza.

»Zaharija, ne boj se!« mu je rekel angel. »Bog je namreč uslišal tvojo prošnjo, tvoja žena Elizabeta bo rodila sina. Naj mu bo ime Janez. Od veselja boš kar prekipeval – pa ne samo ti, mnogi se bodo veselili njegovega rojstva! Janez bo namreč mogočen Božji služabnik; alkohola ne bo niti pokusil, pač pa bo že od rojstva poln Svetega Duha. Zaradi njega se bodo mnogi Izraelci vrnili h Bogu, svojemu Gospodu. Še več, Janez bo njegov predhodnik: imel bo duhovno moč preroka Elija. Dosegel bo, da se bodo starši posvetili otrokom, uporni ljudje pa se bodo spametovali in zaživel, kakor je prav. Tako bo pripravil ljudstvo na Gospodov prihod.«

»Kako naj vem, da je to res?« je odvrnil Zaharija. »Star sem in tudi moja žena je že v letih.«

»Jaz sem Gabriel,« je odgovoril angel, »in služim Bogu tik ob njegovem prestolu. Poslal me je, da ti povem to veselo novico. Prepričal se boš takole: ker ne verjameš mojemu sporočilu, boš onemel; govoriti ne boš mogel vse do tedaj, ko se bodo te reči zgodile – Bog jih bo namreč izpolnil ob svojem času.«

Medtem so ljudje čakali na Zaharija in se čudili, ker je ostal tako dolgo v svetišču. Ko je končno prišel ven, ni mogel govoriti. Samo kimal jim je, ker je onemel. Tako so doumeli, da je imel v svetišču videnje.

Zaharija je opravil svoje duhovniške dolžnosti in odšel domov. Potem je Elizabeta zanosila. Pet mesecev se ni kazala ljudem. »To je Božje delo,« si je govorila. »Poskrbel je, da me ne bo več sram pred ljudmi, ker nimam otrok.«

Elizabeta je bila v šestem mesecu nosečnosti, ko je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret. Poslal ga je k mladenki, ki je bila obljubljena za ženo Jožefu iz rodu kralja Davida. Ime ji je bilo Marija.

»Pozdravljena, Božja ljubljenska!« je dejal angel, ko je prišel k njej. »Bog je s tabo!«

Marija je ob teh besedah osupnila. »Kakšen pozdrav pa je to?« je razmišljala.

»Marija, ne boj se!« ji je rekel angel. »Bog ti je zares naklonjen. Poglej, zanosila boš in rodila sina. Naj mu bo ime Jezus. On bo mogočen, Sin Njega, ki je nad vsem. Gospod, edini Bog, mu bo dal Davidovo kraljevsko oblast, saj bo Davidov potomec. Večno bo vladal Izraelcem, Jakobovim potomcem, njegova vladavina bo brezkončna.«

»Kako zanosila?« je odvrnila Marija. »Saj ne spiva skupaj.«

»K tebi bo prišel Sveti Duh,« je odgovoril angel. »Božja moč te bo prešinila. Otrok, ki se bo rodil, bo svet, Božji Sin. Poglej: tudi tvoja sorodnica Elizabeta je že šest mesecev noseča, čeprav je stara in so jo imeli za nerodovitno. Bogu namreč nič ni nemogoče – prav nič.«

»Prav,« je rekla Marija. »Veš, da hočem predano služiti Bogu. Naj se zgodi z mano, kakor si rekel.«

In angel je odšel.

Kmalu zatem je Marija odhitela v mesto na judejskem gričevju, kjer je stanoval Zaharija. Stopila je v hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, je začutila, da otrok brca v njenem trebuhu.

Tedaj je Elizabeto navdal Sveti Duh, na ves glas je vzkliknila:

»Bog te je osrečil! Osrečil bolj kot katero koli drugo žensko! In osrečil otroka, ki ga boš rodila! Kakšna čast zame, obiskala me je mati mojega Gospoda! Pomisli, ko sem zaslišala tvoj pozdrav, je otrok v meni začel brcati od veselja. Kakšna sreča te čaka, ker si verjela, da se bo Božja obljuba uresničila.«

Marija je začela peti od veselja:

»Iz vsega srca slavim Boga,
globoko v sebi se veselim svojega Rešitelja.
Da, zavzel se je
za svojo majhno, prezirano služabnico –
pomislite, odslej bodo vedno vzklikali:
›Srečna si!‹
Silni Bog, ki zmore vse,
je zame storil čudežne stvari.
Svet je,
njegova sočutnost nikoli ne mine.

Silen pomočnik je postal vsem,
ki ga spoštujejo in častijo,
ošabneže, ki se zanašajo nase,
pa je raztreščil.
Vladarje je pometal z oblasti,
nepomembne pa ustoličil.
Sestradane je nasitil z dobrotami,
bogataše pa lačne napodil.

Sočutno se je zavzel
za svoje otroke, Izraelce.
Izpolnil je obljubo našim prednikom,

nepreklicno obljubo, ki jo je dal Abrahamu
in njegovemu potomstvu.«

Kakšne tri mesece je Marija ostala pri Elizabeti, potem se je vrnila domov.

Napočil je čas Elizabetinega poroda. Rodila je dečka. Vsi sosedje in sorodniki so zvedeli, da ji je bil Bog neverjetno naklonjen, in so se veselili skupaj z njo.

Po judovskih predpisih je bilo treba osmi dan po porodu dečka z obredom obreze sprejeti med Božje ljudstvo. Tedaj so hoteli zanj izbrati ime Zaharija, ker je bilo tako ime njegovemu očetu. Njegova mati pa je nasprotovala:

»Ne, ime mu mora biti Janez.«

»Tako vendar ni ime nobenemu vašemu sorodniku,« so rekli. In z znamenji so začeli spraševati očeta, kako naj bo dečku ime. Zahteval je pisalno deščico in nanjo napisal:

»Ime mu je Janez.«

To je presenetilo vse prisotne, njemu pa se je v tistem trenutku razvezal jezik in začel je na ves glas slaviti Boga. Vse sosede je obšel sveti strah. O teh rečeh se je govorilo po vsem judejskem gričevju in vsak, kdor je slišal zanje, je o njih globoko premišljeval in se čudil: »Kaj neki bo postal ta otrok?« Bilo je namreč očitno, da je za vsem tem Bog.

Zaharija pa je navdal Sveti Duh in v preroškem navdihnjenju je spregovoril:

»Slava ti, Bog, Gospod Izraelcev!
Hvala ti, ker si prišel osvobodit svoje ljudstvo:
poslal si nam silnega rešitelja,
težko pričakovanega dediča
tvojega služabnika Davida!
Da, o njem so že zdavnaj
govorili tvoji sveti preroki:
rešil nas bo sovražnikov,
osvobodil vseh nasprotnikov.
Tako si pokazal svojo naklonjenost
do naših prednikov,
držal si se svete zaveze
in izpolnil prisego
našemu pradedu Abrahamu:
da nas boš rešil sovražnikov,
mi pa te bomo v miru lahko
vse življenje častili,
zares ti bomo predani
in ravnali bomo, kakor ti je všeč.

Ti, moj otrok,
pa boš prerok Njega, ki je nad vsem.
Ti boš Gospodov predhodnik,
pripravil boš vse za njegov sprejem:
pokazal boš ljudem, kako Bog rešuje,
kajti odpustil bo njihove grehe.
Da, zaradi globokega sočutja našega Boga
bo kakor vzhod nebeškega sonca
k nam prišel rešitelj.
Zasijal bo v naših temnih življenjih,

podvrženih smrti,
in nas vodil na pot miru.«

In otrok je rasel ter duhovno zorel. Dokler ni začel javno delovati med Izraelci, je živel v puščavskih krajih.

ROJSTVO

2

V tistem času je cesar Avgust izdal odlok, naj se po vsem rimskem cesarstvu prvikrat izvede davčni popis prebivalstva. To se je zgodilo, ko je v provinci Siriji vladal cesarjev namestnik Kvirinij. Zato se je moral vsak odpraviti v svoje mesto, da bi se tam popisal. Ker je bil Jožef Davidov potomec, je tako tudi on odšel iz Galileje v Judejo: iz Nazareta je odšel v Betlehem, rojstni kraj kralja Davida. Popisat se je šel skupaj s svojo zaročenko Marijo, ki je bila noseča.

Bila sta v Betlehemu, ko je napočil čas njenega poroda. Rodila je dečka – bil je prvi sin. Ker v prenočišču zanju ni bilo prostora, ga je skrbno povila v plenice in mu pripravila ležišče v jasliah za živino.

Na bližnjih poljih je nekaj pastirjev prenočevalo na prostem; ponoči so pazili na svojo čredo. Nenadoma je prednje stopil Božji angel in povsod okrog je zasijala bleščeča svetloba Božje navzočnosti. Zelo so se prestrašili.

Angel pa jim je rekel:

»Ne bojte se! Nasprotno: prinašam vam dobro novico, novico o dogodku, ki bo silno razveselil vse Izraelce. Danes se vam je v mestu kralja Davida rodil rešitelj. On je obljubljeni Mesija in Gospod! Takole ga boste našli: skrbno povit dojenček bo položen v jasli za živino.«

Naenkrat so se poleg njega pojavile čete angelov, ki so glasno vzklikale:

»Slava Bogu v nebesih
in mir na zemlji ljudem, ki jih Bog ljubi!«

Potem so se angeli vrnili v nebesa, pastirji pa so se začeli pogovarjati: »No, pojdimo do Betlehema in si oglejmo, kaj se je zgodilo in kaj nam je sporočil Bog.«

Brž so odšli in kmalu našli Marijo in Jožefa ter dojenčka, položenega v jasli. Ko so to videli, so povedali, kaj jim je Bog rekel o tem otroku. Pripoved pastirjev je presenetila vse, ki so jo slišali, Marija pa si je te stvari dobro zapomnila in jih v sebi še in še premlevala. Pastirji so se vrnili k svojim čredam ter slavili Boga in se mu zahvaljevali za vse, kar so videli in slišali. Vse je bilo namreč prav tako, kakor jim je povedal.

Preteklo je osem dni in dečka so z obredom obreze sprejeli med Božje ljudstvo. Dali so mu ime Jezus, kakor je naročil angel, preden je bil otrok spočet.

Preteklo je obdobje poporodnega obrednega očiščevanja, kot ga je predvideval Mojzesov zakonik. Otroka so prinesli v Jeruzalem, v tempelj, in ga posvetili Bogu. V zakoniku namreč piše:

»Vsakega prvega sina, ki se rodi v družini, je treba posvetiti Bogu.«

Obenem so opravili žrtvovanje, ki ga zakonik predpisuje za konec očiščevalnega obdobja: darovati je bilo treba dve grlici ali dva mlada goloba.

Prav takrat je bil v Jeruzalemu mož z imenom Simeon. Živel je v pravem odnosu do Boga in mu bil zares predan. Z zaupanjem je pričakoval, da bo Bog rešil Izraelce. In Sveti Duh ga

je navdajal. Razodel mu je, da ne bo umrl, dokler ne bo na lastne oči videl Mesija, ki ga pošilja Bog.

Ko sta Jožef in Marija prinesla Jezusa v tempelj, da bi opravila, kar naroča zakonik, je Sveti Duh spodbudil Simeona, naj pride tja. Simeon je vzel Jezusa v naročje in začel slaviti Boga:

»Gospodar,
zdaj je moja služba končana,
zdaj lahko umrem v miru,
kakor si mi obljubil.
Da, na lastne oči gledam rešitelja,
ki ga pošiljaš za vse ljudi na zemlji.
Kakor luč bo razsvetlil narode,
ki te ne poznajo,
in proslavil Izrael,
tvoje ljudstvo.«

Starša sta začudeno poslušala vse te besede o Jezusu. Simeon ju je blagoslovil in rekel materi:

»Pazi, Marija, tvojemu otroku je Bog določil posebno vlogo: zaradi njega se bodo mnogi Izraelci spotaknili in padli, mnogi drugi pa se bodo dvignili in vstali. Postavil ga je kot znamenje razločitve, da se bo pokazalo, kaj je zares v ljudeh. In kakor sablja bo presekala tudi tvoje življenje.«

V templju je bila tudi prerokinja Ana. Pripadala je Aserjevemu rodu in njenemu očetu je bilo ime Fanuél. Bila je že zelo v letih. V mladosti je bila poročena, po samo sedmih letih pa ji je mož umrl in kot vdova je dočakala štiriinosemdeset let. Neprestano je bila v templju, neprenehoma je služila Bogu s postom in z molitvijo. Prav takrat je prišla tja in tudi ona slavila Boga. O tem otroku je pripovedovala vsem, ki so pričakovali, da bo Bog osvobodil Jeruzalem.

Opravili so vse, kar je bilo predpisano v Božjem zakoniku, in se vrnili domov v svoje mesto Nazaret v Galileji. In otrok je rasel. Bog ga je napolnjeval z modrostjo in ga krepil; bil mu je nadvse naklonjen.

Jezusova starša sta vsako leto hodila v Jeruzalem praznovat pasho. Ko je imel dvanajst let, so kakor po navadi skupaj odšli tja. Po končanem praznovanju so se napotili domov, Jezus pa je ostal v Jeruzalemu, ne da bi njegova starša to opazila. Mislila sta, da je odšel z drugimi sopotniki. Ko pa sta bila že en dan na poti, sta začela pri vseh sorodnikih in znancih spraševati, kje je. Ker ga nista našla, sta se vrnila v Jeruzalem in ga povsod iskala. Po treh dneh sta ga našla v templju: sedel je med učitelji, jih poslušal in jim postavljajl vprašanja. Kdor koli ga je slišal, se kar ni mogel načuditi temu, kako je razumel stvari in kako dobro je govoril.

Njegova starša sta bila vsa iz sebe, ko sta ga zagledala.

»Fant, kaj si nama naredil?« je rekla mati. »Z očetom sva te vsa zaskrbljena iskala!«

»Kako to, da sta me iskala?« je odvrnil Jezus. »Ali nista vedela, da moram biti pri svojem Očetu?«

Vendar onadva tega odgovora nista razumela. Potem je šel z njima nazaj v Nazaret in bil ubogljiv. Njegova mati pa si je vse dobro zapomnila in o tem premišljevala.

Jezus je odraščal in z njim je rastla njegova modrost. Vedno bolj je bilo očitno, da mu je Bog naklonjen, in vsi so ga imeli radi.

PREDHODNIK

3

Bilo je v petnajstem letu vladavine cesarja Tiberija. Prefekt province Judeje je bil Poncij Pilat, deželo Galilejo je upravljal vladar Herod Antípa, območje Itureje in Trahonítide je upravljal njegov brat Filip, deželo Abileno pa Lizanija. V tem času sta bila judovska glavna duhovnika Hana in Kajfa. Takrat je Bog spregovoril Janezu, Zaharijevemu sinu, ki je bival v puščavi. Janez je torej začel potovati po pokrajini okrog reke Jordan ter povsod razglašati, naj se ljudje krstijo in spremenijo svoja življenja, da jim bo Bog odpustil grehe. To je že zdavnaj napovedovala knjiga preroka Izaija, kjer piše:

»Glasen klic se razlega iz puščave:
Pripravite pot za Gospoda!
Poravnajte mu poti,
zapolnite vrzeli,
zravnajte gore in griče!
Kriva pota naj postanejo ravna,
neurejene ceste naj se zgladijo –
in vse človeštvo bo videlo,
kako Bog rešuje.«

K Janezu so se zgrinjali vsi mogoči ljudje, da bi jih krstil, on pa jih je odkrito opozarjal:

»O vi, ki ste skoz in skoz hudobni! Zakaj mislite, da se boste izognili Božji sodbi, ki se bliža? Ne, spremeniti morate svoja življenja in se izkazati z dejanji! Ne domišljajte si, da ste na varnem, ker ste Abrahamovi potomci! Zapomnite si: Bog lahko kadar koli iz tehle kamnov na novo ustvari Abrahamovo družino! Sekira že čaka, da udari po korenini! Življenja, ki ne rodijo dobrih sadov, bodo kakor drevesa, ki jih posekajo in vržejo v ogenj.«

»Kaj naj naredimo?« so ga spraševali ljudje.

»Kdor ima dve oblačili, naj da eno komu, ki je brez njega,« jim je govoril. »In s hrano naj stori enako.«

Tudi osovraženi davčni izterjevalci so se prihajali krstit in so ga spraševali:

»Gospod učitelj, kaj pa velja za nas?«

»Ne izsiljujte, da bi vam ljudje plačevali več, kot od vas zahtevajo rimske oblasti.«

Podobno so ga spraševali tudi najeti vojaki:

»Kaj pa mi? Kaj naročate nam?«

»Nikogar ne izsiljujte in ne izterjajte denarja, ki vam ne pripada. Zadovoljni bodite z rednim plačilom.«

Vse to je med ljudmi vzbudilo veliko pričakovanje in mnogi so se po tihem spraševali, če ni morda on Mesija. Janez pa jim je odkrito povedal:

»Jaz vas krščujem le z vodo. Prihaja pa nekdo, ki je močnejši. V primerjavi z njim sem navaden suženj, še to ne. On vas bo krščeval s Svetim Duhom in ognjem! Počistil bo svoje žito in ločil zrnje od plev – zrnje bo spravil v shrambo, pleve pa sežgal z ognjem, ki se ne da pogasiti.«

Tako in še na mnoge druge načine je Janez opozarjal in spodbujal izraelsko ljudstvo ter razglašal dobro novico.

Pokrajinskemu vladarju Herodu je Janez glasno očital poroko s Herodiado, ki je bila najprej poročena z njegovim bratom. Obsojal ga je tudi zaradi vsega drugega zla, ki ga je storil. Herod pa je nazadnje zagrešil še to, da je dal Janeza zapreti.

KRST

Med ljudmi, ki jih je Janez krstil, je bil tudi Jezus. Ob njegovem krstu se je zgodilo tole: ko je Jezus molil, se je odprlo nebo in Sveti Duh se je vidno spustil nanj v podobi goloba. Obenem se je iz nebes zaslišal glas:

»Ti si moj sin, moj ljubljeneec, tebe sem izbral!«

Na začetku svojega delovanja je bil Jezus star okrog trideset let. Imeli so ga za Jožefovega sina, zato je bil seznan njegovih prednikov tak:

Jožef, Éli, Matát, Levi, Melhí, Janáj, Jožef,
Matitjá, Amos, Nahum, Heslí, Nagáj, Mahat, Matitjá,
Šimí, Jozéh, Jodá, Johanán, Resá, Zerubabél, Šealtíel,
Nerí, Melhí, Adí, Kosám, Elmadám, Er, Jošúa,
Eliézer, Jorím, Matát, Levi, Simeon, Juda, Jožef,
Jonám, Eljakím, Meleá, Mená, Matatá, Natán, David,
Jese, Obéd, Boaz, Salmón, Nahšón, Aminadáb, Admín,
Arní, Hecrón, Perec, Juda, Jakob, Izak, Abraham,
Terah, Nahór, Serúg, Regu, Peleg, Eber, Šelah,
Kenán, Arpahšád, Sem, Noe, Lameh, Matuzalem, Henoh,
Jered, Mahalalél, Kenán, Enóš, Set, Adam in nato Bog.

4

Jezus se je torej poln Svetega Duha odpravil od reke Jordan. Sveti Duh ga je spodbudil, da je za štirideset dni odšel v puščavo, kjer ga je preizkušal hudič. Jezus vse te dni ni nič jedel in je bil na koncu že pošteno lačen.

»Če si vendar Božji Sin,« mu je dejal hudič, »ukaži temu kamnu, naj se spremeni v hrano.«

»V Svetem pismu piše: »Človek ne živi samo od hrane,« mu je odvrnil Jezus.

Potem ga je hudič popeljal v višave in Jezusu v trenutku pokazal vse vladavine na svetu.

»Dal ti bom vso to oblast in slavo,« mu je rekel hudič. »Pripada namreč meni in jo lahko dam komur koli hočem. Če poklekneš pred mano, bo vse to tvoje.«

»Piše tudi: »Klanjaj se Bogu, samo njemu izkazuj božjo čast,« ga je zavrnil Jezus.

Hudič ga je popeljal v Jeruzalem in ga postavil visoko na rob tempeljske zgradbe.

»Če si Božji Sin,« mu je rekel, »skoči in se vrzi tukaj dol, saj v Svetem pismu piše: »Bog bo zapovedal svojim angelom, naj te varujejo. Ujeli te bodo, da se ne boš udaril ob kamen.««

Jezus pa ga je ostro zavrnil: »Sveto pismo pravi: »Ne preizkušaj Božje dobrote!««

Potem ko je hudič na vse mogoče načine preizkusil Jezusa, se je za nekaj časa umaknil.

V GALILEJI

Jezus se je poln moči, ki mu jo je dajal Sveti Duh, vrnil v Galilejo. Vsi so ga spoštovali. Učil je po tamkajšnjih sinagogah ter postal znan po vsej pokrajini in njeni okolici.

Prispel je tudi v Nazaret, kjer je odrasčal. Na sobotni dan je po svoji navadi šel v tamkajšnjo sinagogo. Vstal je, da bi navzočim bral iz Svetega pisma, in prinesli so mu rokopisni zvitek preroka Izaija. Odvil ga je in poiskal mesto, kjer piše:

»Božji Duh me navdaja,
Bog mi je dal mesijansko poslanstvo:
da razveselim reveže z dobro novico,

da zapornikom najavim izpustitev
in sporočim slepim, da bodo spregledali.
Poslan sem, da rešim zatirane
in razglasim, da je napočil čas Božje osvoboditve.«

Jezus je zvil zvitek, ga vrnil služabniku in sedel. Vsi navzoči so napeto strmeli vanj.

»Ta napoved se je danes izpolnila,« je končno spregovoril, »prav tu, pred vašimi očmi.«

Poslušalci so mu sprva začudeno pritrdjevali, osupli od njegovih osrečujočih, dobrotljivih besed. Potem pa so začeli govoriti: »Čakajte, tale je vendar samo Jožefov sin.«

»Vem, kaj mi boste rekli,« je spregovoril Jezus, »navrgli mi boste znani pregovor: ›Zdravnik, pozdravi samega sebe.‹ Zahtevali boste, naj stvari, za katere ste slišali, da sem jih naredil v bližnjem Kafarnáumu, storim tudi tu, v domačem kraju. Vendar je čista resnica,« je nadaljeval, »da v domačem kraju ne spoštujejo nobenega preroka. Kar pomislite: v času preroka Elija tri leta in pol ni deževalo in po vsej deželi je bila huda lakota. Med Izraelci je bilo mnogo vdov, ki so potrebovale pomoč, vendar je Bog poslal Elija le k neki tujki v Sarepto, blizu mesta Sidóna. Prav tako je bilo v času preroka Elizeja med Izraelci mnogo gobavih bolnikov, vendar je Elizej ozdravil le Naamána, ki je bil iz Sirije.«

Te besede so hudo razjezile vse, ki so sedeli v sinagogi. Vstali so, planili nadenj in ga nagnali iz mesta. Peljali so ga proti previsu na mestnem hribu, od koder so ga nameravali pahniti. Jezus pa je stopil naravnost skozi množico in odšel svojo pot.

Odšel je v galilejsko mesto Kafarnáum. Ob sobotah je govoril v tamkajšnji sinagogi in vsi so bili iz sebe zaradi tega, kar je učil, saj je govoril z neverjetno avtoriteto.

Med poslušalci je bil mož, ki ga je obsedel demonski duh, ki oskrunja človeka. Ta je na ves glas zakričal:

»Ah! Kaj se mešaš v naše zadeve, Jezus iz Nazareta? Nas hočeš uničiti? Vem, vem: ti si sveti Božji poslanec!«

Jezus ga je strogo ustavil:

»Tiho! Ven!«

Demon je vrgel človeka po tleh in ga zapustil. Pri tem se mož ni niti najmanj poškodoval.

Vse prisotne je obšlo začudenje in skorajda groza. »Kaj se dogaja?« so se spraševali. »Kakšna moč in avtoriteta je v njegovih besedah! Preprosto ukaže hudobnim duhovom, naj gredo, in ti se poberejo.« Ta dogodek je odmeval po vsej okolici.

Iz sinagoge se je Jezus odpravil naravnost v Simonovo hišo. Simonovo taščo je mučila huda vročica, zato so ga domači vsi zaskrbljeni prosili, naj ji kako pomaga. Jezus se je sklonil nad njo in strogo ukazal njeni bolezn:

»Odnehaj!«

In vročica je izginila. Tašča je takoj vstala ter jim postregla. Zvečer so meščani pripeljali k Jezusu vse mogoče bolnike, ki so bili med njimi, on pa je na vsakega posebej polagal roke in jih ozdravljaj. Mnoge so zapuščali demoni in ob svojem odhodu kričali:

»Ti si Božji Sin!«

Jezus jih je vsakokrat strogo ustavil in utišal, ker so vedeli, da je on Mesija.

Naslednji dan je navsezgodaj zjutraj šel iz mesta na neki samotni kraj. Vendar so ga mnogi vsepovsod mrzlično iskali. Ko so ga naposled našli, so se ga oklenili in ga moledovali, naj jih ne zapusti.

»Nujno moram tudi še druga mesta razveseliti z novico o prihodu Božje vladavine,« jim je povedal Jezus. »To je moje poslanstvo.«

Zato je odšel in razglašal svoje sporočilo po sinagogah judovske dežele.

5

Nekega dne je Jezus ob Genezareškem jezeru govoril množici ljudi, ki so prišli poslušat Božje sporočilo. Drenjali so se in pritiskali ob njega. Tedaj je na obali opazil dva čolna. Ribiči so se pravkar izkrkali in čistili mreže. Vkrcal se je v enega izmed čolnov in prosil Simona, njegovega lastnika, naj odpelje malo od obale. Jezus je sedel in kar iz čolna učil množico.

Ko je končal, se je obrnil k Simonu:

»Zdaj pa odpelji na globoko in s tovariši vrzite mreže, da boste kaj ujeli.«

»Dragi učitelj,« je začel Simon, »celo noč smo garali, pa nič ujeli. Vendar prav, če vi tako pravite, bom še enkrat vrgel mreže.«

Ko so to storili, se je ujela takšna množica rib, da so se mreže začele trgati. Pomahali so tovarišem v drugem čolnu, naj jim priskočijo na pomoč, in napolnili so oba čolna, da sta se začela potapljati.

Ko je Peter videl, kaj se je zgodilo, se je zgrudil pred Jezusa:

»Pustite me,« je izdaval. »Ne ukvarjajte se z mano, spoštovani Gospod. Čisto navaden grešnik sem.«

Zaradi nenavadnega ulova rib je prava groza zajela vse, ki so bili zraven: njega in tiste, ki so bili z njim v čolnu, ter Zebedejeva sinova Jakoba in Janeza, ki sta bila prav tako njegova družabnika.

»Ne boj se,« mu je dejal Jezus. »Od zdaj naprej boš vlekel iz vode ljudi.«

Simon in njegovi tovariši so potegnili čolna na obalo, pustili vse skupaj in odšli z Jezusom. Postali so njegovi učenci.

V nekem mestu je Jezus naletel na moža, ki je bil ves gobav od nog do glave. Ko je zagledal Jezusa, je padel pred njega.

»Gospod,« je moledoval, »če bi le hoteli, bi me lahko ozdravili.«

Jezus je iztegnil roko in se ga dotaknil.

»Hočem,« je dejal. »Bodi zdrav.«

In gobavost je v trenutku izginila.

»Ne povej tega nikomur,« je naročil Jezus, »ampak se pojdi pokazat duhovniku in opravi očiščevalno daritev, kot jo je predpisal Mojzes. To bo za ljudi potrditev, da si res ozdravel.«

Novica pa se je kljub temu razvedela in Jezus je postal še bolj znan. Okrog njega so se začele zbirati velike množice ljudi, da bi ga poslušale in da bi pozdravil njihove bolezni. On pa se je pogosto umikal v samotne kraje, da bi molil.

Nekega dne je Jezus učil, in med poslušalci so bili farizeji in učitelji verskega prava, ki so prišli z vseh koncev galilejske in judejske dežele ter iz mesta Jeruzalema. Božanska moč je Jezusa spodbujala k ozdravljanju. Pred hišo so neki ljudje na nosilih prinesli hromega moža. Hoteli so vstopiti in ga položiti pred Jezusa, pa zaradi gneče nikakor niso mogli do njega. Zato so se povzpeli na streho, umaknili nekaj strešnikov in ga z nosili vred spustili naravnost pred Jezusa.

Jezus je videl njihovo neomajno zaupanje.

»Tvoji grehi so odpuščeni,« mu je zagotovil.

Pravni izvedenci in farizeji so si začeli misliti:

»Kdo pa si tale domišlja, da je? Kar takole bo žalil Boga? Samo Bog lahko odpušča grehe!«

Jezus je sprevidel njihove pomisleke.

»Kaj vam roji po glavi?« jim je rekel. »Kaj je laže? Govoriti: ›Tvoji grehi so odpuščeni‹ ali ukazati: ›Vstani in shodi? Toda zdaj boste videli, da lahko Sin človekov z vso avtoriteto odpušča človeške grehe.«

Tedaj se je obrnil k hromemu in mu rekel:

»Vstani, poberi svoja nosila in pojdi domov.«

In mož je vpričo vseh takoj vstal, pobral še svoja nosila ter odšel proti domu, pri tem pa slavil Boga. Vsi prisotni so bili čisto iz sebe. Slavili so Boga, obenem pa jih je bilo kar groza. »Danes smo videli neverjeten čudež,« so si govorili.

Jezus se je odpravil naprej in ko je bil na poti, je zagledal davčnega izterjevalca Levija, ki je sedel v svojem uradu.

»Pojdi z mano,« mu je rekel, »bodi moj učenec.«

Levi je vstal, pustil vse skupaj in šel z njim. Potem mu je pri sebi doma priredil veličasten sprejem, na katerega je povabil celo množico davčnih izterjevalcev in svojih drugih znancev. Farizeji in njihovi pravni izvedenci so to videli in začeli siliti v Jezusove učence:

»Kako se morete družiti s takšnimi grešniki, kot so davčni izterjevalci,« so se zgražali, »ter se z njimi celo gostiti?«

Odgovoril jim je kar Jezus sam:

»Zdravi ne potrebujejo zdravnika. Potrebujejo ga bolni. Moje poslanstvo je, da k spremembi življenja pozivam ljudi, ki so daleč proč od Boga, ne pa tistih, ki so z njim v pravem odnosu.«

»Janezovi učenci se pogosto postijo in molijo,« so skušali še naprej ugovarjati. »Podobno počnejo tudi učenci farizejev. Tvoji pa se kar naprej veselo gostijo.«

»Ko gostje na svatbi praznujejo skupaj z ženinom,« je odvrnil Jezus, »jih že ne boste prisilili, naj se postijo. Zgodilo pa se bo, da jim bodo ženina vzeli. Tedaj, da, tedaj se bodo postili.«

In zaključil je še s prisposodbo:

»Nihče ne razreže nove obleke, da bi z njenimi kosi zakrpal staro. Če bi to storil, bi uničil novo obleko in skazil staro, ker se ji novo blago ne bi prilegalo. Podobno nihče ne spravlja mladega vina v stare vinske mehove. Če bi to storil, bi mlado vino razgnalo stare mehove. Vino bi se razlilo in mehovi bi bili uničeni. Ne, mlado vino spada v nove mehove. Res pa je, da nihče, ki je navajen piti staro vino, noče pokusiti novega. ›Tole staro je odlično,« si misli.«

6

Neko soboto je Jezus potoval med zreliimi žitnimi polji. Njegovi učenci so spotoma trgali klasje, ga luščili in jedli zrnje. To je opazilo nekaj farizejev.

»Kaj počnete? Tega se vendar v soboto ne sme!« so jih takoj opozorili.

Odgovoril jim je Jezus:

»Ali niste v Svetem pismu nikoli brali, kaj so storili kralj David in njegovi spremljevalci, ko so bili lačni? David je šel v Božje svetišče in vzel posvečeni kruh, ki ga smejo jesti le duhovniki, se ga najedel in ga razdelil še drugim.«

Nato je dodal:

»Sin človekov je nad soboto, saj je njen Gospod.«

Neko drugo soboto je učil v sinagogi. Med poslušalci je bil mož, ki je imel desno roko vso omrtvelo. Pravni izvedenci in farizeji so bili zraven in so budno pazili, če bo Jezus koga ozdravil. Tako bi ga lahko utemeljeno obtožili, da krši pravila o sobotnem počitku. Jezus pa je vedel, kaj razmišljajo, zato je poklical tega moža:

»Pridi, stopi sem pred vse.«

Mož je res prišel naprej. Jezus se je obrnil k izvedencem in farizejem ter nadaljeval:

»Vprašajte se, kaj se sme v soboto. Biti dober ali biti slab? Reševati ljudi ali jih uničevati?«

Vsakemu od njih se je zazrl naravnost v oči, potem pa rekel možu:

»Stegni roko.«

Ta je to storil in njegova roka je bila spet zdrava, njih pa je zgrabila slepa jeza in začeli so kovati načrte, kaj bodo storili Jezusu.

Nekoč tiste dni se je Jezus povzpел na hrib, da bi molil, in je vso noč prebil v molitvi. Naslednjega jutra je sklical svoje učence in jih posebej odbral dvanajst. Tem je pravil tudi odposlanci. To so bili:

Simon, ki mu je Jezus pravil tudi Peter,
Simonov brat Andrej,
Jakob,
Janez,
Filip,
Bartolomej,
Matej,
Tomaž,
Alfejev sin Jakob,
Simon-Gorečnej,
Jakobov sin Juda,
Juda Išarijot, ki je pozneje postal izdajalec.

Skupaj z njimi se je spustil s hriba in prispeli so na ravnico. Tam je bilo še veliko drugih učencev in z njimi nepregledna množica ljudi, ki so prišli iz vseh koncev Judeje, iz mesta Jeruzalema ter z obalnega področja, kjer sta poganski mesti Tir in Sidón. Pripotovali so, da bi ga poslušali in da bi pozdravil njihove bolezni. Ozdravljaj je tudi tiste, ki so jih mučili hudobni duhovi. Vsi so se ga skušali dotakniti, saj je iz njega prihajala božanska moč in ozdravljala vsakogar.

NAUK

Jezus se je zazrl v svoje učence in spregovoril:

»Kakšna sreča je doletela vas, ki trpite revščino – zavladali boste skupaj z Bogom.

Kako srečni ste lahko vi, ki ste zdaj lačni – najedli se boste do sitega.

Kakšna sreča čaka vas, ki se zdaj jokate – smejali se boste.

Kakšna sreča je za vas, če vas ljudje sovražijo, zavračajo, ponižujejo in izobčijo kot odpadnike, ker pripadate Sinu človekovemu. Njihovi predniki so tako ravnali že s preroki, ki so prinašali Božje sporočilo. Če se torej to dogaja vam, plešite in se veselite! Bodite prepričani, da vas bo Bog bogato nagradil.

Toda groza, kaj bo z vami, ki se kopate v bogastvu – zgrešili boste Božje obljube.

Kako grozno boste končali, vi, ki ste zdaj presiti – lačni boste.

Kako grozno bo vam, ki se zdaj smejite – žalostno boste jokali.

O groza, kaj vas bo doletelo, če so vsi ljudje navdušeni nad vami. Njihovi predniki so namreč tako ravnali že s takoimenovanimi preroki, ki so zavajali ljudstvo.

Vam, ki me poslušate, pa pravim:

Sovražnikom izkazujte ljubezen. Do ljudi, ki vas ne marajo, bodite dobri. Tistim, ki vam želijo najslabše, želite vse dobro. Molite za tiste, ki grdo ravnaajo z vami.

Če te kdo udari po enem licu, mu mirno nastavi še drugo. In če ti kdo jemlje plašč, se mu ne upiraj, ampak mu daj še srajco. Vedno daj vsakemu, ki te prosi za kar koli. In od človeka, ki je vzel kaj tvojega, ničesar ne zahtevaj nazaj.

Kakor želite, da bi se ljudje obnašali do vas, tako se vi sami najprej obnašajte do njih.

Ali mislite, da imate kakšno posebno zaslugo, če imate radi ljudi, ki imajo radi vas? Tudi navadni grešniki imajo radi tiste, ki jih imajo radi. Ali mislite, da vam gre kakšno posebno priznanje, če ste dobri do ljudi, ki so dobri do vas? Tako vendar dela vsak navaden grešnik. Ali mislite, da vam gre posebna pohvala, če posojate ljudem, od katerih lahko pričakujete, da vam bodo vrnil? Vsak navaden grešnik posoja svojemu pajdašu in pričakuje, da mu bo povrnil isto vrednost. Vi pa bodite drugačni. Imejte radi tudi svoje sovražnike. Bodite dobri do vseh. Posojajte brez pričakovanja, da vam bo kaj vrnjeno. Tako boste ravnali kakor sinovi in hčere Njega, ki je nad vsem, in on vas bo bogato nagradil. Bog je namreč radodaren tudi do hudobnežev, ki ne poznajo hvaležnosti. Bodite dobrosrčni kakor vaš Oče! Ne sodite drugih in Bog ne bo sodil vas. Ne zahtevajte obsodbe ter kazni za druge in izognili se boste lastni obsodbi. Odpuščajte drugim, osvobajajte jih obtožbe in Bog bo odpuščal vam ter vas razrešil krivde. Velikodušno dajajte drugim in Bog bo velikodušen do vas. Še kako velikodušen: zasul vas bo z vsemi dobrimi stvarmi. Skratka: Bog bo uporabil vaša merila.«

Nato je Jezus spregovoril v prisposodobah.

»Kaj se zgodi, če slep človek vodi drugega slepca? Skupaj se zvrneta v prvo jamo!

Učenec nikoli ni nad svojim učiteljem. Lahko pa se izučí in mu postane enak.

Zakaj buljiš v drobce, ki je prijatelju zašel v oko, trama, ki je zasajen v tvoje oči, pa sploh ne opaziš? Kaj ti je, da mu govoriš: »Prijatelj, dovoli mi, da ti pomagam in ti poberem drobce iz očesa,« obenem pa imaš tram v svojih očeh? Dovolj teh komedij! Najprej izderi tram iz svojih oči, da boš zares spregledal, šele potem boš lahko pobral drobce, ki je v očesu tvojega prijatelja.

Na dobrem drevesu ne boste našli slabih sadežev in na slabem ne dobrih. Prav sadeži namreč povejo, kakšno je drevo. Vsem je jasno, da sočnih fig ne boš šel iskat v trnje in da v suhem grmovju ne boš nabiral sladkega grozdja. Podobno je z ljudmi. Dober človek bo zaradi zakladnice dobrega, ki je v njem, kar naprej govoril dobre stvari. Hudobnež pa bo zaradi hudobnosti, ki je nakopičena v njem, počel same hudobije. To, kar v tebi prekipeva, prihaja na dan v tvojih besedah.

Zakaj klečeplazite pred mano in govorite: »Gospod, o Gospod«, tega, kar vam pravim, pa ne delate? Poglejte, komu je podoben človek, ki prihaja k meni, posluša moje nauke in jih spravi v dejanja: Je kot graditelj, ki je kopal globlje in globlje, dokler ni prišel do žive skale in tam položil temeljev za svojo hišo. Ko je ob poplavi reka prestopila bregove in z vso silo butnila ob njo, je ta hiša ostala trdna in nepremična, saj je bila dobro zgrajena. Človek, ki je poslušal moje nauke, a jih ni živel, pa je kot graditelj, ki je svojo hišo zgradil kar na zemlji, brez vsakih temeljev. Ko je reka z vso silo butnila ob njo, se je hiša takoj zrušila in njen propad je bil strašen.«

ČUDEŽI IN PRISPODOBE

7

Potem ko je Jezus predstavil svoj nauk Izraelcem, se je odpravil v Kafarnáum. Tam je stanoval neki stotnik rimske vojske. Eden izmed njegovih služabnikov, ki ga je posebno cenil, je bil na smrt bolan. Ko je stotnik slišal za Jezusa, je k njemu poslal nekaj pomembnih mož tamkajšnje judovske skupnosti s prošnjo, naj pride in reši njegovega služabnika.

»Gospod, ta stotnik si res zasluži, da bi mu pomagali,« so moledovali in prepričevali Jezusa, ko so prispeli do njega. »Zelo ima rad naš narod, pogledjte, še sinagogo nam je zgradil in to na lastne stroške!«

In Jezus je šel z njimi. Ko je bil že blizu njegove hiše, je poslal stotnik svoje prijatelje z naslednjim sporočilom:

»Prosim, Gospod, ne trudite se. Ne zaslužim si, da bi stopili pod mojo streho. Zato tudi jaz sam nisem prišel do vas. Samo zaukažite, naj moj služabnik ozdravi. Vaša beseda bo dovolj. To vem, ker se tudi sam podrejam avtoriteti, ki je nad mano. Zato lahko vojakom, ki so pod mano, rečem: »Pojdite,« in grejo, ali: »Pridite,« in pridejo. Tudi svojemu služabniku lahko rečem: »Naredi tole,« in on to stori.«

Jezus je osupnil od presenečenja. Obrnil se je k veliki skupini, ki ga je spremljala:

»Poslušajte, takšnega zaupanja pa še celo med Izraelci nisem srečal!«

Ko so se stotnikovi prijatelji vrnili v hišo, je bil služabnik že zdrav.

Nato se je Jezus napotil proti mestu Nain. Z njim so šli učenci in še mnogo drugih ljudi. Ravno ko je prispel do vhoda v mesto, mu je prišel naproti pogrebni sprevod. Mrlič, ki so ga nosili, je bil edini sin matere, ki je bila povrh vsega še vdova. Spremljala jo je precejšnja skupina meščanov.

Ko jo je Jezus zagledal, mu je postalo hudo. Zelo se mu je zasmilila.

»Ne joči,« ji je rekel.

Nato je stopil naprej in mirno prijel za pogrebna nosila. Pogrebci so se ustavili.

»Mladenič, zapovedujem ti: vstani!« je rekel Jezus.

Mrlič se je dvignil, se usedel in začel govoriti. Jezus ga je vrnil njegovi materi.

Prisotne je obšla groza. Vzneseno so slavili Boga. »Bog nam je poslal mogočnega preroka,« so govorili, »Bog je prišel rešit svoje ljudstvo.« Novica o tem dogodku je odmevala povsod po judovski deželi in vsej njeni okolici.

Janezu, ki je bil v zaporu, so njegovi učenci poročali o vsem tem. Izbral je dva izmed njih in ju poslal k Jezusu z vprašanjem:

»Si ti tisti, ki ga pričakujemo, ali nisi?«

Prišla sta torej k Jezusu, mu rekla, da ju pošilja krščevalec Janez, in sporočila njegovo vprašanje.

Tedaj je Jezus vpričo njiju ozdravil mnogo ljudi, ki so jih mučile razne bolezni, težave in zli duhovi. Tudi mnogim slepim je podaril vid. Potem jima je odgovoril:

»No, zdaj pa se vrnita k Janezu in mu preprosto povejta, kaj sta videla: slepi spet vidijo, hromi spet hodijo, gobavci so spet zdravi, nemi spet govorijo, mrtvi spet živijo in reveže razveseljuje dobra novica. Kakšna sreča za vsakega, ki se nad mojim početjem ne zgraža!«

Janezova učenca sta odšla, Jezus pa je začel zbrani množici govoriti o Janezu:

»Koga ste hodili občudovat v puščavo? Preračunljivca, ki se obrača po vetru? Ne? – Koga pa potem? Morda nekega razvajenca v fini obleki? Toda fino oblečeni uživači stanujejo v kraljevskih vilah, ne pa v puščavi. No, koga ste torej hodili občudovat? Mogoče preroka? – Točno! In še več kot samo preroka. Janez je človek, ki ga napoveduje Sveto pismo. Bog je rekel:

»Pred tabo bom poslal sla z mojim sporočilom,
kot predhodnik bo pripravil vse za tvoj prihod.«

Poslušajte: med vsemi ljudmi tega sveta, ki so kdaj koli živeli, ga ni večjega in pomembnejšega od Janeza! Obenem pa je res, da je tudi najnepomembnejši udeleženec v Božji vladavini večji in pomembnejši od njega.

Vsi Izraelci, ki so poslušali Janeza in so se mu dali krstiti – med njimi so bili celo grešni izterjevalci! –, so pritrdili Bogu. Farizeji in pravni strokovnjaki pa so zavrnili dobri načrt, ki ga je imel Bog z njimi, saj se niso dali krstiti.

Kakšni so torej ti današnji ljudje? Podobni so sitnim otrokom, ki se kujajo. Sedijo ob igrišču in si pravijo:

»Se gremo kaj veselega?« – »Ah, ne.«

»Kaj pa kaj žalostnega?« – »Ne, to tudi ne.«

Tu imamo krščevalca Janeza, ki ne je niti kruha niti ne pije vina, pa pravite: »Nekaj ga je obsedlo.« Potem pa je tu Sin človekov, ki se veselo gosti, pa pravite: »Joj, kakšen požeruh in pijanec! In kako prijateljsko poseda z izterjevalci in podobnimi grešniki!« Pa vendar ljudje, ki pripadajo Božji Modrosti, vsi po vrsti priznavajo, da je Božje ravnanje upravičeno.«

Neki farizej je povabil Jezusa k sebi na pojedino, ki jo je priredil, in Jezus je povabilo sprejel. Prišel je k njemu in se zleknil, da bi jedel. Neka ženska na slabem glasu, ki so jo vsi poznali, pa je zvedela, da je Jezus tam na večerji. Prinesla je alabastrno posodico dragocenega dišavnega mazila in se postavila zadaj, ob Jezusove noge. Ženska je jokala. S svojimi solzami je začela umivati njegove noge in jih brisati z lasmi. Potem jih je poljubljala in mazala z dišavo, ki jo je prinesla.

Farizej, ki je Jezusa povabil, je to opazoval in si začel misliti svoje: »Če bi bil tale res kak prerok, bi vedel, kakšna grešnica je ženska, ki se ga dotika.«

Prav tedaj pa se je oglasil Jezus:

»Simon, nekaj bi vam rad povedal.«

»Prosim, gospod učitelj, le povejte,« mu je odvrnil.

»Neki posojevalec denarja je imel dva dolžnika. Eden mu je bil dolžen petsto tisočakov, drug pa samo petdeset. Vendar pa mu nobeden ni mogel povrniti dolga, zato ga je obema odpustil. Kaj mislite, kateri od obeh dolžnikov ga bo imel bolj rad?«

»Najbrž ta, kateremu je več odpustil,« je rekel Simon.

»Točno,« mu je odvrnil Jezus.

Ozrl se je k ženski in nadaljeval:

»Simon, pogledajte tole žensko. Ko sem vstopil, mi niste ponudili vode, da bi si umil noge, kot je v navadi, ona pa mi jih je umila z lastnimi solzami in jih obrisala s svojimi lasmi. Tudi me niste poljubili v pozdrav, ona pa že ves čas, odkar sem tu, poljublja moje noge. Prav tako niste z navadnim mazilnim oljem osvežili moje glave v znak gostoljubja, ona pa je z dragoceno dišavo namazala moje noge. Pogledajte, njena velika ljubezen jasno kaže, kaj se je zgodilo: odpuščeni so ji bili grehi, njeni mnogi grehi! Tisti, ki so mu odpuščene manjše stvari, bo pač kazal manjšo ljubezen.«

Tedaj je rekel še njej:

»Tvoji grehi so odpuščeni.«

Tedaj so se ostali povabljeni začeli spraševati: »Čakajte, kdo je ta Jezus, da kar odpušča grehe?«

On pa je še enkrat zagotovil ženski:

»Rešilo te je tvoje zaupanje. Zdaj lahko živiš v miru.«

8

Kmalu zatem se je Jezus odpravil na pot po okoliških mestih in vaseh. Z dvanajsterico odposlancev je razglašal dobro novico o Božji vladavini. Z njimi je potovalo nekaj žensk, ki jih je Jezus osvobodil zlih duhov ali ozdravil bolezni. To so bile: Marija, ki so jo klicali Magdalčanka (ta je bila rešena sedmih demonov!), Ivana (njen mož Hus je bil upravnik Herodovega dvora), Suzana in še mnoge druge, ki so jih tudi denarno podpirale.

K Jezusu so se od vsepovsod stekale velike množice ljudi. Ob neki priložnosti jih je nagovoril s prisposobo:

»Ko se kmet odpravi sejat, nekaj semena pristane ob poti. Tam ga ljudje pohodijo, nato pa ga pozobajo ptice. Nekaj semena prileti na skalnata tla. Začne rasti, a se kmalu posuši, ker mu primanjkuje vlage. Nekaj semena pristane v trnju. Ker raste skupaj z njim, ga trnje

zaduši. Nekaj semena pa pristane v dobri zemlji. Zraste in obrodi pridelek, ki je stokrat večji od posejanega.«

Potem je Jezus zaklical:

»Dobro razmislite o tem!«

Učenci so ga vprašali, kaj naj bi pomenila ta prispodoba.

»Vam je Bog naklonil, da razumete skrivnosti Božje vladavine. Ostalim pa govorim prispodobe,« je rekel Jezus, »da gledajo, pa ne uvidijo, slišijo, pa ne dojamajo!

Pomen je naslednji: Seme, ki ga seje kmet, je Božje sporočilo. Semena ob poti pomenijo ljudi, ki so sicer slišali sporočilo, a hudič preusmeri njihova srca in misli drugam, saj noče, da bi zaupali sporočilu in da bi jih Bog rešil. Semena na skalnatih tleh pomenijo ljudi, ki slišijo sporočilo in ga z veseljem sprejmejo, a so kakor rastlinica brez korenine: nekaj časa mu zaupajo, ko pa nastopijo razne težave, ki to zaupanje preizkušajo, si premislijo in vse zavržejo. Semena, ki so pristala med trnjem, pomenijo ljudi, ki slišijo sporočilo, a ga neprestane skrbi, ukvarjanje s premoženjem in hlastanje za užitki počasi zadušijo. Ti so kakor rastlina, ki ne dozori in ne da pridelka. Semena v dobri zemlji pa pomenijo ljudi, ki slišijo sporočilo ter se ga z dobrim srcem in iskrenim mišljenjem zares oklenejo. Ti potrpežljivo in vztrajno obrodijo svoj pridelek.«

Jezus je nadaljeval s prispodobami:

»Če prižgemo namizno svetilko, je menda ne bomo pokrili z vedrom ali celo skrili pod posteljo, ampak jo bomo postavili na sredo sobe, tako da bo svetila ljudem, ki pridejo v prostor. Vse, kar je zdaj skrivnostno in nejasno, bo ob svojem času postalo razvidno. Vse, kar je zdaj prikrito, bo postalo očitno in razumljivo. Zato bodite pozorni, res pozorni. Tisti, ki imajo, bodo dobili še več. Tisti pa, ki nimajo, bodo izgubili še tisto, kar si domišljajo, da imajo.«

K Jezusu so pripotovali njegova mati in njegovi bratje, a zaradi gneče niso mogli priti do njega. Nekdo je sporočil:

»Tam zunaj so vaša mati in vaši bratje. Radi bi govorili z vami.«

»Mati in bratje« je odvrnil Jezus, »so mi tisti ljudje, ki poslušajo Božje sporočilo in ga živijo.«

Nekega dne se je Jezus z učenci vkrcal v čoln in jim rekel:

»Odplujmo na drugo stran jezera.«

Odrinili so od obale in Jezus je med plovbo zadremal. Nad jezerom pa se je razbesnel silovit vihar, tako da je voda začela zalivati čoln. Naenkrat so se znašli v hudi nevarnosti.

»Gospod učitelj! Gospod učitelj!« so učenci vsi prestrašeni budili Jezusa. »Potapljamo se!«

Jezus je vstal in strogo zaukazal vetru in razburkanim valovom, naj prenehajo. Tedaj se je veter polegel in voda umirila – nastalo je popolno zatišje.

»Kaj se je zgodilo z vašim zaupanjem?« je rekel učencem.

Njih pa sta preplavila groza in občudovanje: »Kdo je ta Jezus?« so si šepetali. »Še vetrovom in vodovju lahko zapoveduje – in ti ga ubogajo!«

Tako so pripluli v pokrajino okrog mesta Gérasa, ki je nasproti Galileji. Ko se je Jezus izkrcal, mu je prišel naproti neki domačin, ki so ga obsedli demoni. Že precej časa ni več nosil obleke in sploh ni bival v hiši, temveč se je potikal po votlinah zapuščenih grobnic.

Ob pogledu na Jezusa se je z glasnim krikom vrgel pred njega:

»Jezus, sin Boga, ki je nad vsem, ne mešaj se v moje zadeve! Prosim te, moledujem te, ne muči me!«

To je rekel, ker je Jezus ukazal hudobnemu duhu, naj ga zapusti. Ta je namreč že mnogokrat zgrabil moža. Ljudje so mu zvezovali roke in noge, da bi bili varni pred njim,

toda on je vsakokrat potrgal vezi in pobegnil v samotne puščavske kraje, kamor ga je gnal demon.

»Kako ti je ime?« je torej Jezus vprašal moža.

»Armada,« se je glasil odgovor. Vanj je namreč prišlo veliko demonov. Ti so zdaj moledovali Jezusa, naj jih s svojim strogim ukazom ne nažene v peklenko brezno.

Na bližnjem griču se je pasla precejšnja čreda prašičev. Duhovi so rotili Jezusa, naj jim dovoli oditi vanje. Privolil je. Demoni so zapustili človeka in šli v prašiče. Nenadoma se je vsa čreda zapodila navzdol po strmem pobočju naravnost v jezero in se utopila.

Pastirji so videli, kaj se je zgodilo, in pobegnili s prizorišča. Povsod po mestu in okoliških vaseh so pripovedovali o tem. Mnogi, ki so to slišali, so prišli gledat, kaj se je zgodilo. Moža, ki so ga zapustili demoni, so našli ob Jezusu. Kakor kateri izmed učencev je mirno sedel in ga poslušal. Bil je oblečen in povsem priseben. Prišleke je navdala groza, saj so jim očividci povedali, kako ga je Jezus ozdravil. Vse prebivalstvo góraškega okoliša je bilo prestrašeno in je prosilo Jezusa, naj odide. In Jezus se je vkrcal v čoln ter se odpravil. Mož, ki je bil osvobojen demonov, pa ga je prosil, da bi lahko šel z njim. Vendar mu je Jezus rekel:

»Pojdi domov in pripoveduj ljudem, kaj je Bog storil zate.«

Mož je torej odšel in po vsem mestu razglašal, kaj je zanj storil Jezus.

Jezus se je vrnil na drugo stran jezera, kjer ga je že čakala cela množica ljudi. Zelo so se razveselili njegovega prihoda, saj so ga vsi nestrpno pričakovali. Tedaj je k njemu pristopil Jaír, voditelj tamkajšnje sinagoge. Vrgel se je pred njega in ga rotil, naj pride k njemu domov, saj je bila njegova hči hudo bolna in je že umirala. Imela je okrog dvanajst let in je bila njegov edini otrok.

Jezus je šel z Jaírom, gneča okrog njega pa je bila takšna, da se je kar dušil. Med množico je bila ženska, ki je že dvanajst let krvavela. Vse, kar je premogla, je že potrošila za zdravnike, a je ni mogel nihče pozdraviti. Od zadaj se je približala Jezusu in se na skrivaj dotaknila resic na robu njegovega vrhnjega oblačila. V tistem trenutku je njeno krvavenje prenehalo.

»Kdo se me je dotaknil?« je vprašal Jezus.

Vsi so molčali.

»Gospod učitelj,« je naposled spregovoril Peter, »saj se vas vsa množica oklepa in vas stiska.«

»Nekdo se me je vendarle dotaknil,« je rekel Jezus. »Začutil sem, da je iz mene šla zdravilna moč.«

Ženska je videla, da ni ostala neopažena. Trepetaje je stopila naprej in se zgrudila pred njim. Pred vsemi je povedala, zakaj se ga je dotaknila in kako je bila v trenutku ozdravljena.

»Vse je v redu,« ji je rekel Jezus, »ozdravilo te je tvoje zaupanje.«

Medtem pa je nekdo prišel sporočit voditelju:

»Konec je, vaša hči je umrla. Pustite, ne nadlegujte več učitelja.«

Jezus, ki je to slišal, je rekel Jaíru:

»Zdaj pa se ne ustrašite. Zaupajte, res zaupajte, in z njo bo vse v redu.«

Ko je Jezus prispel do hiše, ni dovolil ljudem, da bi šli z njim noter. S sabo je vzel le Petra, Janeza in Jakoba ter dekličina starša. Žalovalci so bili že vsi zbrani in objokovanje se je že začelo.

»Ne objokujte je,« je rekel Jezus, »saj ni mrtva, ampak samo spi.«

Posmehovali so se mu, ker so vedeli, da je mrtva. Jezus je šel k njej, jo trdno prijel za roko ter zaklical:

»Vstani, deklica!«

Življenje se je vrnilo vanjo in takoj se je dvignila pokonci. Jezus je naročil, naj ji dajo jesti. Starša kar nista mogla priti k sebi. Jezus pa jima je naročil, naj nikomur ne povesta, kaj se je v resnici zgodilo.

9

Jezus je sklical dvanajsterico. Podelil jim je moč in avtoriteto nad vsemi demoni in boleznimi. Poslal jih je razglašat nastop Božje vladavine in obenem ozdravljat bolnike.

»Ničesar ne jemljite s sabo,« jim je naročil. »Niti popotne palice, niti torbe, niti hrane, niti denarja, niti rezervne obleke. Ostanite v prvi hiši, kjer vas sprejmejo. Tam prenočujte in od tam odpotujte naprej. Če vas kje ne sprejmejo, odidite in si stresite prah s podplatov, kot zadnji opomin.«

Odposlanci so se torej odpravili naokrog po vaseh. Vsepovsod so razglašali dobro novico in ozdravljali bolnike.

Za vse te dogodke je zvedel deželni vladar Herod. Govorice, ki so se širile, so ga pošteno zbegale. Nekateri so pravili, da se je od mrtvih vrnil krščevec Janez, drugi so trdili, da je prišel Elija, nekateri pa, da se je pojavil kateri drug izmed starodavnih izraelskih prerokov.

»Janeza sem dal vendar obglaviti,« je govoril Herod. »Le kdo je potem ta, o katerem se slišijo tako nenavadne reči?«

Želel si je, da bi ga kdaj srečal.

Odposlanci so se vrnili k Jezusu in poročali o vsem, kar so storili. Potem se je z njimi umaknil na samo, proti mestu Betsajda. Ljudje pa so to zvedeli in šli za njimi. Jezus jih je seveda sprejel. Govoril jim je o Božji vladavini in ozdravljaj vse, ki so to potrebovali. Bližal se je večer, zato je dvanajsterica zaskrbljena prišla k njemu.

»Končati bo treba shod,« so govorili, »in pustiti ljudi, da si v okoliških vaseh najdejo prenočišča in priskrbijo živeža. Tukaj smo sredi divjine.«

»Kar vi jim dajte jesti,« je odvrnil Jezus.

»Tukaj nimamo več kot pet hlebcev kruha in dve ribi,« so rekli. »Naj gremo torej mi nakupit hrane za vse te ljudi?«

Samo moških je bilo kakih pet tisoč.

»Ne,« je rekel Jezus. »Recite ljudem, naj se posedejo po tleh v skupinah po približno petdeset in se pripravijo k jedi.«

Storili so tako in vsi so sedli. Nato je Jezus vzel pet hlebcev in dve ribi ter se ozrl proti nebu. Nad njimi je izrekel blagoslov in jih razlomil, potem pa jih je začel dajati učencem, da so z njimi postregli ljudem. Vsi so se najedli do sitega in še je ostalo – za celih dvanajst košar razlomljenih kosov.

Nekoč je Jezus na samem molil. Ob njem so bili le njegovi učenci.

»Za koga me imajo ljudje?« jih je vprašal po molitvi.

»Nekateri za krščevalca Janeza, drugi pa za Elija,« so povedali učenci. »Spet tretji pravijo, da je prišel eden izmed starodavnih prerokov.«

»Kaj pa vi, za koga me imate?« je nadaljeval Jezus. »Kdo sem?«

»Mesija,« se je oglasil Peter, »rešitelj, ki nam ga pošilja Bog.«

Jezus jim je strogo prepovedal, da bi komu to povedali. Nato jim je spregovoril o sebi:

»Sinu človekovemu je usojeno, da bo prestal hude stvari. Judovska oblast – voditelji, glavni duhovniki in pravni izvedenci – ga bo izobčila. Nato bo umorjen. Čez tri dni pa ga bo Bog oživil.«

Potem je rekel vsem, ki so ga poslušali:

»Če hoče kdo biti moj učenec in mi res slediti, naj pozabi nase. Vsak dan naj bo pripravljen žrtvovati svoje življenje in gre po mojih stopinjah. Če ti gre le za to, da poskrbiš zase, se boš uničil. Če pa sebe izgubiš, ker si se predal meni, se boš rešil. Kaj imaš od tega, da si pridobiš vse na svetu, pri tem pa uničiš oziroma zapraviš samega sebe? Če te je zdaj sram mene in mojega sporočila, se tudi jaz ne bom zavzel zate, ko bom nastopil kot Sin človekov, počaščen s čudovitim sijajem, v katerem biva Oče s svojimi svetimi angeli. Poslušajte, tole niso prazne obljube. Tukaj in zdaj so med vami ljudje, ki bodo doživeli Božjo vladavino.«

Kakšen teden po tem govoru se je Jezus povzpел na hrib, da bi molil. S sabo je vzel Petra, Janeza in Jakoba. Med molitvijo se je njegov obraz spremenil. Njegova obleka je postala bela in je sijala kot blisk. Tedaj sta se v bleščeči svetlobi ob njem pojavila dva človeka in se z njim pogovarjala. Bila sta Mojzes in Elija. Govorila sta o njegovem odhodu s sveta, ki se bo zgodil v Jeruzalemu. Petra in ostala dva je premagal spanec. Ko so se prebudili, so videli Jezusa v sijaju in z njim oba moža. Ko sta se moža začela odpravljati, se je oglasil Peter:

»Gospod učitelj, tukaj nam je tako lepo. Kaj če bi vam postavili tri šotore – enega za vas, enega za Mojzesa in enega za Elija?«

Ni vedel, kaj blebete.

Medtem je nastal oblak in vrgel nanje senco. Mojzes in Elija sta izginila v oblaku in učence je postalo pošteno strah.

»Ta je moj sin, moj izbranec,« se je zaslišalo iz oblaka. »Poslušajte ga.«

Ob teh besedah so se znašli sami z Jezusom. O tem dogodku so molčali – takrat ni nihče zvedel zanj.

Ko so naslednjega dne šli z gore, jim je prišla naproti cela množica ljudi.

»Gospod učitelj!« je na ves glas zaklical neki mož sredi množice. »Prosim vas, pomagajte mojemu sinu. Moj edini otrok je. Neki duh ga zgrabi in nenadoma začne kričati, se zvijati v krčih in se peniti. Le stežka ga zapusti. In sin je potem ves zdelan in uničen. Saj sem že prosil vaše učence, naj ga izženejo, pa niso mogli!«

»Ah, kakšni ljudje ste vsi skupaj,« je zavzdihnil Jezus. »S kakšno nevero in sprevrženostjo se moram ubadati! Koliko časa bom moral to še prenašati? – No, pripelji sem svojega sina.«

Še preden je otrok prišel do Jezusa, ga je demon že spet vrgel po tleh in ga začel zvijati. Jezus je strogo napodil hudobnega duha in ozdravil dečka. Vrnil ga je njegovemu očetu. Prisotni so bili vsi prevzeti od Božje veličastnosti.

Medtem ko so ljudje občudovali njegova dejanja, se je Jezus obrnil k svojim učencem:

»Dobro, dobro si zapomnite tole: Kmalu se bo zgodilo, da bo Sin človekov prišel v roke ljudem.«

Niti sanjalo se jim ni, kaj bi to pomenilo. Bilo je, kakor bi jim kdo zakril oči, da ne bi mogli videti. In niso so si ga upali vprašati.

Potem se je med učenci vnela razprava, kdo med njimi je najpomembnejši. Jezus je vedel, kaj jim hodi po glavi. Pripeljal je nekega otroka in ga postavil poleg sebe.

»Če kdo zaradi mene z odprtimi rokami sprejme takega navidez nepomembnega otroka,« jim je rekel, »sprejme mene samega. Kdor pa sprejme mene, dejansko sprejme tistega, ki me je poslal. V resnici pomemben je tisti, ki je med vami najnepomembnejši.«

»Gospod učitelj,« se je oglasil Janez, »naleteli smo na nekoga, ki je izganjal demone in se pri tem skliceval na vas, kot da bi bil pod vašo avtoriteto. Skušali smo ga ustaviti, ker ne pripada naši skupini.«

»Ne, ne ustavljajte takih,« je odvrnil Jezus. »Kdor ni vaš nasprotnik, je vaš pristaš.«

PROTI JERUZALEMU

Napočil je čas, ko naj bi bil Jezus vzet z zemlje, zato je odločno krenil proti Jeruzalemu. Pred sabo je poslal svoje učence in zgodilo se je, da so prišli v neko samarijsko vas. Hoteli so vnaprej pripraviti njegov obisk, vendar ga tamkajšnji ljudje niso sprejeli, ker je bil na poti v Jeruzalem.

»Gospod,« sta rekla Jakob in Janez, »poklicala bova nebeški ogenj, da jih pokonča!« Jezus se je ustavil in ju oštel. Potem so se odpravili v drugo vas.

Med potjo ga je nekdo zaprosil:

»Rad bi bil vaš učenec. Grem, kamor koli ste namenjeni.«

»Lisice imajo brloge in ptice gnezda,« je odvrnil Jezus, »Sin človekov pa nima počivališča.«

Jezus je povabil nekoga drugega:

»Pridi, bodi moj učenec.«

»Grem, Gospod,« je odvrnil, »vendar mi je pravkar umrl oče. Najprej moram poskrbeti za pogreb.«

»Ne,« je rekel Jezus, »z mrliča naj se ukvarjajo mrtvi. Ti pa jih pusti in se odpravi razglašat prihod Božje vladavine.«

Spet nekdo drug ga je prosil:

»Gospod, rad bi bil vaš učenec. Samo poslovit se grem še od svojih.«

»Recimo, da začneš orati,« ga je zavrnil Jezus. »Vol že vleče, ti pa gledaš nazaj. – Tak delavec ni primeren za Božjo vladavino.«

10

Gospod je nato izbral še dvainsedemdeset drugih učencev ter jih po dva in dva poslal naprej v kraje, kamor je bil namenjen.

»Pred vami je neizmerna žetev,« jim je dejal, »delavcev, ki bi jo spravili, pa skorajda ni. Prosite gospodarja, naj pošlje delavce na svoja polja.

Gremo, pošiljam vas! Bodite neoboroženi kakor ovce med volkovi, s sabo ne jemljite ničesar: niti denarja, niti prtljage, niti obuval. In če spotoma koga srečate, ne izgubljajte časa s pogovori.

Preden stopite v kakšno hišo, pozdravite domače z besedami: ›Naj Božji mir zavlada v tej družini.‹ Če so ljudje odprti za Boga, se bo vaš blagoslov dotaknil njihovih src, če pa niso, bo ostal neuslišan. Pri družini, ki vas sprejme, ostanite in z veseljem sprejmite vse, s čimer vam postrežejo. Kdor dela, si zasluži plačilo. Ne iščite boljše nastanitve.

Ko pridete v kakšno mesto in vas ljudje sprejmejo, tudi vi sprejmite vse, s čimer vam postrežejo. Ozdravite tamkajšnje bolnike in vsem povejte: ›Za vas je napočil čas Božje vladavine.‹ Če pa vas ne sprejmejo, odidite in ljudem na ulicah spotoma sporočite: ›Tudi prah vašega mesta, ki se drži naših podplatov, stresamo proč in ga zavračamo. Vendar vedite, da je napočil čas Božje vladavine.‹ Zagotavljam vam: celo zloglasni Sodomi bo na dan velikega obračuna lažje kakor takšnemu mestu.

Kako grozno boste končali, meščani Horazína! In kaj bo z vami iz Betsajde! Kakšni čudeži so se zgodili med vami! Če bi se zgodili v brezbožnih mestih, kot sta Tir ali Sidón, bi njuni prebivalci že zdavnaj ponižno in skrušeno priznali svoje grehe ter spremenili svoja življenja. Pač, Tiru in Sidónu bo na sodni dan lažje kakor vama. In ti, Kafarnáum – kako boš padel! Si povišan nad nebeško višavo? Strmoglavljen boš v peklenko globočino!

Torej,« je Jezus zaključil svoja naročila, »če kdo posluša in sprejema vas, ki ste moji odposlanci, posluša in sprejme mene samega. Če vas kdo zavrača, zavrne mene. Če pa kdo zavrača mene, zavrne njega, ki mi je dal to poslanstvo.«

Dvainsedemdeset učencev se je vrnilo s poti in bili so navdušeni.

»Gospod,« so rekli, »ker se sklicujemo na vas, nas ubogajo celo demoni!«

»Videl sem,« je odvrnil Jezus, »kako je bil Satan vržen z nebes. Kakor strela je treščil na zemljo. Zato sem vam dal moč, da poteptate kače in škorpijone. Močnejši ste od vsake satanske sile in nič, prav nič, vam ne more škodovati. Vendar pravi razlog za veselje ni v tem, da vas ubogajo hudobni duhovi. Vpisani ste v nebeški imenik – tega se veselite!«

Tedaj je Sveti Duh navdal Jezusa s takšnim veseljem, da je vzkliknil:

»Slava ti, Oče, vesoljni gospodar! Vse to si prikril strokovnjakom in izobražencem, razkril pa ljudem, ki so otroško preprosti. Da, tako si sklenil in tako je prav.«

Nato je Jezus nadaljeval: »Oče mi je izročil vse. Nihče razen Očeta zares ne pozna Sina. Nihče tudi zares ne pozna Očeta, razen Sina in razen tistih, ki jim ga hoče Sin razkriti.«

Pozneje je na samem rekel učencem: »Kako srečni ste lahko. Vse to se dogaja pred vašimi očmi. Mnogi Božji preroki in kralji so si želeli videti in slišati stvari, ki jih vi doživljate, pa jim ni bilo dano.«

Neki pravni strokovnjak je hotel ujeti Jezusa v past.

»Spoštovani učitelj,« je vprašal, »kako naj ravnam, da mi bo Bog podelil večno življenje?«

»Kaj vendar pravi Mojzesov zakonik?« je odvrnil Jezus. »Kako razumete Sveto pismo?«

Strokovnjak je začel navajati:

»Globoko iz sebe imej rad Boga, ki je tvoj Gospod: ljubi ga z vsemi svojimi čustvi, močjo in pametjo. In tako rad imej sočloveka, kakor da si to ti sam.«

»Točno,« je rekel Jezus. »S takšnim ravnanjem si boste zagotovili življenje.«

Mož je hotel nekako upravičiti svoje vprašanje, zato je vztrajal: »Toda kdo je mišljen s tem ›sočlovekom?«

Jezus je odgovoril s tole zgodbo:

»Neki človek je iz Jeruzalema potoval dol v Jeriho. Na poti so ga napadli roparji. Slekli so ga in pretepli, potem pa odšli. Pustili so ga napol mrtvega.

Po naključju se je prav po tisti poti spuščal tudi neki duhovnik. Ko ga je zagledal, ga je na daleč obšel. Nato se je tam znašel še neki tempeljski služabnik, a tudi ta se mu je ognil.

Potem pa je tja prispel neki Samarijan. Bil je na potovanju. Ko je zagledal ranjenega človeka, se mu je v dno srca zasmilil. Stopil je k njemu. Z vinom mu je očistil rane, jih natrl z oljem in obvezal. Nato ga je posadil na svojo jezdno žival in ga odpeljal do popotne gostilne, kjer je zanj poskrbel. Naslednji dan je dal gostilničarju dva srebrnika in mu naročil: »Lepo poskrbite zanj. Če boste porabili kaj več, vam bom plačal, ko se bom vračal tod mimo.«

Nato je Jezus vprašal strokovnjaka:

»Kateri od teh treh bi bil ›sočlovek‹ možu, ki so ga napadli roparji?«

»Kdor se ga je usmilil,« je odvrnil.

»Torej,« je zaključil Jezus, »tudi vi odslej ravnajte tako.«

Na poti je Jezus prispel v neko vas. Ženska, ki ji je bilo ime Marta, ga je sprejela v svojo hišo. Medtem ko se je Marta zavzeto ukvarjala s tem, kako bi mu čim lepše postregla, se je njena sestra Marija kakor učenka usedla k Jezusu in ga poslušala, kako je govoril.

Naposled je Marta pristopila in rekla:

»Gospod, ali vam je vseeno, da me je sestra pustila samo pri vsem tem delu? Recite ji, prosim, naj mi priskoči na pomoč.«

»Marta, Marta,« je odvrnil Jezus, »vidim, da se trudiš in obremenjuješ z mnogimi stvarmi, potrebna pa je samo ena. Marija je izbrala, kar je najboljše. Tega ji nihče ne more vzeti.«

11

Nekoč je eden izmed učencev pristopil k Jezusu, ko je pravkar nehal moliti.

»Gospod, povejte nam, kako naj molimo,« ga je zaprosil. »Tudi Janez Krščevalec je poučil svoje učence o molitvi.«

»Vaša molitev,« je odgovoril Jezus, »naj bo takšna:«

Oče!

Naj vsi spoznajo, kako si svet,

vzpostavi svojo vladavino.

Vsak dan nas nasiti s potrebnim kruhom.

Oprosti nam grehe, ki smo jih storili,

saj tudi mi oproščamo vsem, ki nam kaj dolgujejo.

In ne daj, da bi bili preizkušani čez svoje moči.

Jezus je nadaljeval z zgodbo:

»Recimo, da vas sredi noči obišče prijatelj, ki je na potovanju, in mu nimate s čim postreči. Šli boste k sosedu in ga prosili, naj vam posodi tri hlebce kruha. Ta vas bo izza priprtih vrat zavrnil: »Nehaj, ne moti, z otroki vsi skupaj že spimo. Ne morem vstati in ti dati kruha.« Če boste vztrajali, bo navsezadnje vstal in vam ustregel – ne zaradi prijateljstva, ampak preprosto zaradi vaše nadležnosti.«

Jezus je zaključil:

»Če boste prosili, vam bo Bog dal. Če boste iskali, boste našli. Če boste trkali, vam bo Bog odprl. Tako je: prošnje bodo uslišane, iskanje bo uspelo, trkanje bo odprlo vrata.«

Jezus je dodal še tole prispodobo:

»Bi dali svojemu otroku, ki vas prosi za hrano, kačo namesto ribe? Ali pa škorpijona namesto jajca? Vidite, kljub temu da ste slabi, še vedno dajete svojim otrokom to, kar je zanje dobro. Ali ne bo še toliko bolj vaš nebeški Oče vsem, ki ga prosijo, dal Svetega Duha?«

Ob neki priložnosti je Jezus iz nekoga izgnal demona, zaradi katerega je bil nem. Človek je spet spregovoril. Ljudje so bili presenečeni, nekateri pa so zlobno pripomnili:

»Tale izganja demone s pomočjo Bělcebuba, poglavarja demonov.«

Spet drugi so ga hoteli preizkusiti in so od njega zahtevali kakšno božansko znamenje, ki bi potrdilo njegovo verodostojnost.

Jezus je vedel, kaj se jim mota po glavi.

»Vsaka vladavina,« je začel, »ki je v vojni sama s sabo, je obsojena na propad. Tako propadajo dinastije. Če trdite, da s pomočjo Bělcebubove oblasti izganjam demone, je satanova vladavina v sporu sama s sabo in nikakor ne bo preživela.

Pravite, da z Bělcebubovo pomočjo izganjam demone. Prav. Kako jih potem izganjajo vaši eksorcisti, ki počnejo isto? Oni sami dokazujejo vašo zmoto. Če pa jaz z očitno Božjo pomočjo izganjam demone, to pomeni, da je dejansko nastopil čas Božje vladavine.

Pomislite,« je nadaljeval, »ko do zob oborožen silak budno pazi na svoje posestvo, je njegovo imetje na varnem. Če pa ga napade kdo, ki je močnejši, bo premagan. Zmagovalec bo pobral orožje, na katero se je silak zanašal, in si razdelil plen.

Kdor ni na moji strani,« je zatrdil Jezus, »je moj nasprotnik. In kdor mi ne pomaga pri zbiranju črede, povzroča, da se razkropi.«

Jezus je nadaljeval:

»Ko hudobni duh zapusti človeka, tava po suhih puščajevskih krajih in si išče počivališče. Ker ga ne najde, si reče: ›Vrnil se bom v svoje domovanje, ki sem ga zapustil.‹ Ko prispe in ugotovi, da je dom počiščen in lepo urejen, gre iskat sedem drugih duhov, še zlobnejših od sebe. Skupaj vdrejo nazaj in se tam naselijo. Nazadnje je torej s tem človekom slabše, kot je bilo sprva.«

Medtem ko je Jezus govoril te stvari, mu je iz množice zaklicala neka ženska:

»Kako srečna je lahko mati, ki vas je nosila in dojila!«

»Še mnogo bolj srečni so tisti,« je odvrnil Jezus, »ki poslušajo Božje sporočilo in se ga držijo.«

Ko je množica ljudi okrog Jezusa postajala vedno večja, jih je nagovoril:

»Ta družba je pokvarjena. Kar naprej zahteva posebno božansko znamenje, da bi mi verjela. Vendar ji Bog ne bo dal znamenja – razen nečesa podobnega, kar se je zgodilo preroku Jonu. Jona je bil svojevrstno znamenje meščanom Niniv, jaz, Sin človekov, pa bom znamenje tej družbi. Na veliki sodbi, ki prihaja, bo spregovorila vladarica južnih dežel in dokazala krivdo teh ljudi. Pripotovala je namreč iz najbolj oddaljenih krajev, da bi slišala modre besede kralja Salomona. Tu pa je nekdo, ki je večji od Salomona. Pojavili se bodo tudi ninivski meščani in zapečatili obsodbo te družbe. Ko jim je prerok Jona razglasil Božje sporočilo, so ga poslušali in spremenili svoja življenja. Tukaj pa je nekdo, ki je večji od Jona.

Ko kdo prižge svetilko, je najbrž ne skrije v klet ali pokrije s posodo. Postavi jo na stojalo, da bo svetila tistim, ki pridejo v prostor. To, kar razsvetljuje človekovo notranjost, je njegovo oko. Če je oko dobro, je v tebi svetlo. Če pa je oko slabo, je temna tudi tvoja notranjost. Pazi torej, da luč, ki je v tebi, ne bi potemnela! Če pa si ves razsvetljen in v tebi ni nobenega temnega kotička, bo vse tvoje življenje, kakor bi ga obsijal blisk.«

Po končanem govoru ga je eden izmed farizejev povabil k sebi na kosilo. Jezus je sprejel povabilo, šel z njim in sedel k jedi. Farizeja je presenetilo, da se pred jedjo ni umil. Zato je Gospod spregovoril z njim:

»Vi, farizeji, pomivate posodo na zunaj. Znotraj, na skrivnem, pa ste polni grabežljivosti in hudobije. Kako neumno! Ali ni Bog ustvaril tako zunanosti kot tudi notranjosti? Raje začnite razdeljevati svoje premoženje revežem in naenkrat bo za vas vse čisto.

Kako strašno boste končali, farizeji! Skrbno plačujete desetino od pridelka vsakega svojega zelišča: mete, rutice in tako naprej. Hkrati pa ste brez občutka za pravičnost in brez Božje ljubezni. Temu bi se morali posvečati in obenem skrbeti tudi za tisto.

Groza, kaj bo z vami, farizeji! Ljubite častne sedeže v sinagogah in imate radi, da vas v javnosti vsi spoštljivo pozdravljajo. Groza, kaj vas čaka! Kot nezaznamovan grob ste: ljudje nevede hodijo po njem in se oskrunijo zaradi stika z mrtvimi!«

Na to se je odzval nekdo izmed pravnih strokovnjakov:

»Gospod učitelj, s tem žalite tudi nas.«

»O groza, kako boste končali tudi vi, pravni strokovnjaki,« je odvrnil Jezus. »Ljudem nalagate težke, neznosne obveznosti, ki se jih sami nočete niti dotakniti.

Groza! Prerokom postavljate nagrobnike – njim, ki so jih pobili vaši predniki. Tako kažete, da se strinjate z dejanji svojih prednikov: oni so pobijali, vi pa urejate grobove. Zato je Božja modrost rekla: ›K njim bom poslala svoje preroke in odposlance, oni pa jih bodo pobijali ali preganjali.‹ Tako bodo današnji ljudje krivi za pobjo vseh prerokov od začetka sveta: od Abelovega umora, do smrti Zaharija, ki je bil ubit med žrtvenikom in vhodom v sveti tempeljski prostor. Zagotavljam vam: za vse to bo plačala današnja družba.

O groza, pravni strokovnjaki, kako hudo bo! Prilastili ste si ključ Božjega spoznanja. Sami ga ne uporabljate, drugim pa ne dovolite vstopa.«

Ko se je Jezus odpravil naprej, so začeli pravni izvedenci in farizeji hudo pritiskati nanj. Iz njega so hoteli izvleči, kaj si misli o tem in onem, in prežali na priložnost, da bi ga v kakšni stvari ujeli.

12

Zbrala se je tisočglava množica, tako velika, da so se ljudje gnetli in prerivali. Vpričo vseh je Jezus spregovoril svojim učencem:

»Res pazite, da ne postanete kakor farizeji! Njihovo teatralno nastopanje je kakor kvas, ki počasi pokvari celotnega človeka. Bog bo namreč razkril vse, kar je prikrita. Ničesar se ne da skriti, vse bo prišlo na dan. Kar govorite nas skrivaj, bo prišlo na svetlo, in kar šepetate v svoji sobi, bo objavljeno po vsem mestu.

Moji prijatelji ste. Zato ne bodite prestrašeni zaradi ljudi. Največ, kar lahko storijo, je, da ubijejo vaše telo – in nič več. Poslušajte me: morali bi se bati Boga. On lahko vzame življenje in potem vrže človeka v srhljivi kraj kazni. Zares, njega se bojte. Veste, da je pet vrabcev vrednih le nekaj drobiža. Vendar Bog ne pozabi na nobenega izmed njih. On ve celo za vsak las na vaši glavi! Ne bodite prestrašeni. Bogu pomenite veliko več od vrabcev.

Zagotavljam vam: če pričujete zame pred ljudmi, bo Sin človekov pričal za vas pred poroto Božjih angelov. In če boste ljudem povedali, da me ne poznate, bo Sin človekov rekel, da vas ne pozna, pred nebeško poroto. Ko vas bodo judovske in rimske oblasti zasliševale, zaupajte, da vam bo Sveti Duh v tistem trenutku dal vedeti, kaj je treba reči. Ne obremenjujte se vnaprej s tem, kaj boste rekli v svojo obrambo.

Če kdo sramoti Sina človekovega, mu bo to še lahko oproščeno, kdor pa objestno žali Svetega Duha, bo kaznovan brez pomilostitve.«

Tedaj je spregovoril nekdo iz množice.

»Gospod učitelj, prosim vas, recite mojemu bratu, naj mi da moj del dediščine.«

»Lepo vas prosim,« je odvrnil Jezus, »le zakaj naj bi jaz razsojal vaše zapuščinske pravde?«

Nato se je obrnil k ostalim:

»Pazite se pohlepa! Kopičenje premoženja ne zagotavlja življenja.«

In povedal jim je zgodbo.

»Živel je neki bogataš, ki mu je posestvo obrodilo obilno letino. »Kaj naj storim,« si je mislil, »pridelka je toliko, da ga nimam kam spraviti. Takole bom naredil: podrl bom svoje shrambe in zgradil večje. Tja bom spravil vse to žito in druge dobrrote. Ker bom imel vsega dovolj za mnogo let, bom lahko počival, jedel, pil in užival.« Toda Bog mu je rekel: »Kako neumno! Še danes ponoči ti bo vzeto življenje. In kaj bo s tem, kar si si pripravil? Čigavo bo?«

Tako je z ljudmi,« je zaključil Jezus, »ki si kopičijo premoženje, namesto da bi pridobivali bogastvo, ki velja pred Bogom.«

Potem je Jezus spregovoril svojim učencem:

»Ne obremenjujte se s takšnimi stvarmi. Ne bodite zaskrbljeni glede hrane, ki jo potrebujete za življenje, ali glede obleke, ki jo potrebujete za telo. To, da živite, je večji dar kot hrana, ki vas ohranja pri življenju. In to, da imate telo, je večji dar kot obleka, ki jo zanj potrebujete. Pomislite: vrane se ne trudijo s poljedelskimi opravili in nimajo nikakršnih shramb. Toda Bog jim daje hrano. Ali ni jasno, da mu vi pomenite veliko več kakor ptice? Če ste še tako zaskrbljeni, ne morete svojega življenja niti malo podaljšati. Očitno ni v vaši moči niti to, da bi dosegli nekaj tako nepomembnega. Zakaj bi se torej obremenjevali glede česar koli drugega? Še enkrat pomislite: kako cvetijo lilije? Ne trudijo se s prav nobenimi domačimi opravili. Vendar še sam kralj Salomon na višku svoje slave ni bil tako lepo oblečen. Tem rastlinam, ki jih danes gledaš na travniku, jutri pa z njimi zakuriš peč, daje Bog

tako krasno obleko. Ali ne bo še veliko bolj skrbel za vas, nezaupljivci? Zato tudi vi neahajte skrbeti, kako si boste zagotovili hrano in pijačo. Naj vas to ne razburja. S tem se ukvarjajo narodi, ki ne poznajo Boga. Vi pa imate Očeta, ki dobro ve, da to potrebujete. Namesto tega si prizadevajte za Očetovo vladavino in on bo poskrbel tudi za te stvari.

Mala čreda, ne bojte se. Vaš Oče se je odločil, da boste udeleženi v njegovi vladavini. Prodajte, kar imate, in s tem pomagajte revežem. Tako si boste v nebesih pripravili neuničljiv hranilnik in neizčrpen zaklad. Tam ni roparjev, ki bi ga ukradli, ali moljev, ki bi ga razjedli. Z mislimi boš namreč tam, kjer je tvoj zaklad.

Oblecite se za na pot! Bodite pripravljeni, vaše oljenke naj gorijo. Bodite kakor služabniki, ki ponoči čakajo, kdaj se bo gospodar vrnil s poročnega slavlja, da bi mu lahko odprli takoj, ko bo potrkal. Kakšna sreča bo doletela služabnike, ki jih bo gospodar ob prihodu našel budne. Zgodilo se bo tole: zavezal si bo predpasnik, jih posadil za mizo in jim sam postregel. In če pride pozno, opolnoči ali pa že proti jutru, in ga pričakajo budni – toliko bolje! Bodite prepričani: če bi lastnik hiše vedel, kdaj bo prišel ropar, bi preprečil vlom. Pripravljeni morate biti tudi vi. Sin človekov bo prišel nepričakovano.«

»Gospod,« je vprašal Peter, »ali govorite to prispodobo samo nam ali vsem ljudem?«

»No, kdo je zanesljiv in razumen suženj,« je odvrnil Jezus, »ki mu posestnik zaupa upravljanje ostale služinčadi, da bi ji ob pravem času razdeljeval živež? Kakšna sreča bo doletela oskrbnika, za katerega bo posestnik ob prihodu ugotovil, da tako opravlja svoje delo. Zagotavljam vam, da mu bo zaupal vse svoje premoženje. Toda recimo, da si bo oskrbnik domišljal, da posestnik zamuja. Začel bo samovoljno pretepati podrejene, se gostiti in vdajati pijači. Njega bo posestnik zalotil povsem nepričakovano. Dal ga bo usmrtiti, doletela ga bo usoda nezvestih.

Če suženj ve za gospodarjeve želje in naročila, pa se zanje ne zmeni in jih ne opravi, ga hudo prebičajo. Če pa ne ve zanje in stori kaj, kar si zasluži kazen, je ta manjša. Kdor je dobil mnogo, se od njega tudi veliko pričakuje. In če je komu zaupana velika odgovornost, se od njega toliko več zahteva.

Prišel sem, da na svetu zanetim ogenj. O, ko bi se že prižgal! Vendar najprej se moram soočiti s smrtjo. Pod kakšnim pritiskom sem, dokler to ni opravljeno! Verjetno mislite, da naj bi jaz prinesel mir v ta svet. Ne! Povzročil bom razkol. V družini, kjer je pet ljudi, bodo zdaj trije sprti z dvema in dva se bosta sporekla s tremi. Oče in sin, mati in hči, tašča in snaha, vsi si bodo nasprotovali.«

Nato se je Jezus obrnil k množici:

»Ko se na zahodu zoblaci, takoj začnete govoriti, da bo deževalo – in prav imate. In ko zapiha južni veter, pravite, da bo vroče – in je res. Dovolj je teh komedij! Izgled neba ali zemlje si znate prav dobro razložiti. Kako je potem mogoče, da ne dojamete pomena tega posebnega časa?

Zakaj sami ne sprevidite, kaj je prav? Recimo, da skupaj s tistim, ki te toži, hodiš na sodišče. Ali se ne boš še med potjo potrudil, da se pobota s tabo? Saj veš, kaj lahko sledi: odvleče te pred sodnika, potem pa te stražnik odpelje v ječo. Zagotavljam ti: tam boš ostal, dokler ne odplačaš vse do zadnjega.«

13

V tistem trenutku so prispeli ljudje s sporočilom, da je upravitelj Pilat dal pobiti nekaj Galilejcev, medtem ko so opravljali daritev. Njihova kri se je pomešala s krvjo žrtvenih živali.

»Ali mislite,« se je na novico odzval Jezus, »da so bili tile večji grešniki od vseh drugih v Galileji, ker jih je to doletelo? Nikakor. Če ne spremenite svojih življenj, boste vsi podobno pokončani. Enako tistih osemnajst, na katere se je zrušil siloamski stolp in jih pokopal pod sabo. So bili hujši prestopniki od ostalih v Jeruzalemu? Prav gotovo ne. Če se ne spremenite, boste vsi prav tako uničeni.«

Jezus je nadaljeval z zgodbo:

»Nekdo je imel na vrtu smokev. Prišel je in gledal, če ima kaj sadu, a ga ni bilo.

»Že tri leta prihajam k tej smokvi,« je rekel svojemu vrtnarju, »da bi na njej kaj našel, pa ni nobenega sadu. Posekaj jo, samo prostor zaseda.«

»Gospodar, pustite jo še to leto,« je odvrnil vrtnar. »Okopal jo bom in pognojil, morda bo obrodila. Če pa ne, jo bomo posekali.«

Neko soboto je Jezus učil v eni od sinagog. Tam je bila ženska, ki jo je že osemnajst let mučil demon. Bila je sključena in se sploh ni mogla zravnavati. Ko jo je Jezus zagledal, jo je poklical k sebi.

»Rešena si svoje bolezni,« je rekel in položil nanjo svoje roke. Takoj se je zravnila in začela slaviti Boga.

Tedaj se je vmešal predstojnik sinagoge. Bil je ogorčen, ker je Jezus zdravil v soboto.

»Šest delovnih dni je v tednu,« je rekel zbranim. »Takrat se prihajajte zdraviti, ne pa na soboto.«

»Dovolj je teh komedij,« je odgovoril Gospod. »Vsak od vas v soboto spusti svojega vola ali osla in ga odpelje k vodi. Pred nami pa je ženska, ki pripada Božjemu ljudstvu in je bila celih osemnajst let v Satanovih sponah. In nje naj ne bi osvobodili danes, v soboto?«

Tiste, ki so nasprotovali Jezusu, je tedaj postalo sram. Množica prisotnih pa je bila navdušena nad čudovitimi stvarmi, ki jih je delal.

»Čemu je podobna Božja vladavina?« je nadaljeval Jezus. »S čim jo lahko primerjamo? Podobna je semenu gorčičnega grma. Poseješ ga na svojem vrtu, pa zraste v drevo, tako da na njem lahko gnezdijo ptice.

Kako naj še ponazorim Božjo vladavino?« je dejal Jezus. »Podobna je kvasu. Gospodinja pripravi tri velike posode moke in vanjo umeša malo kvasa. Ta spremeni vse testo.«

Jezus je nadaljeval svojo pot proti Jeruzalemu. Hodil je skozi mesta in vasi ter razlagal svoj nauk.

Nekdo ga je vprašal:

»Je res, da bo le malo ljudi deležnih Božje rešitve?«

»Napnite vse moči, da se prebijete skozi ozka vrata,« je odgovoril Jezus. »Res je, mnogi bodo poskušali vstopiti, pa ne bodo mogli. Ko bo gospodar vstal in šel zaklenit, se boste znašli zunaj, pred zaprtimi vrati. Trkali boste in klicali: »Gospod, odprite nam,« on pa vam bo odvrnil: »Ne poznam vas.« Začeli boste govoriti: »Skupaj z vami smo jedli in pili. Na naših ulicah ste učili.« In on vam bo povedal: »Res ne vem, od kod ste se vzeli. Hudobneži, poberite se.« Jokali boste in besneli. Gledali boste očaka Abrahama in Izaka in Jakoba, kako skupaj z vsemi preroki v Božji vladavini prisostvujejo slavnostnemu obedu. Vi boste izključeni, pojavili pa se bodo ljudje z vseh koncev sveta in se jim pridružili. Pomislite, nekateri, ki so prišli zadnji, bodo prvi, in nekateri prvi bodo zadnji.«

Takrat je k Jezusu pristopilo nekaj farizejev.

»Herod vas hoče umoriti,« so rekli. »Pojdite, raje se umaknite iz teh krajev.«

»Temu nesrečnežu,« je odvrnil Jezus, »povejte takole: »Danes in jutri izganjam demone in ozdravljam. Tretji dan bom delo dokončal.« Vendar je res, da moram nadaljevati pot – danes, jutri in pojutrišnjem. Ni mogoče, da bi preroka ubili kje drugje kot v Jeruzalemu.

Jeruzalem, o Jeruzalem! Ti, ki moriš preroke in pobijaš ljudi, ki ti jih pošilja Bog. Kolikokrat sem hotel zaščititi tvoje ljudstvo kakor ptica, ki razprostre peruti nad svojim gnezdом, vi pa niste hoteli. Toda zdaj te bo Bog zapustil. Zares, ne boste me videli, dokler me ne pozdravite z besedami psalma:

Slava tebi, ki prihajaš
z Božjo oblastjo.«

14

Neko soboto je Jezus prišel na obed k enemu izmed vodilnih farizejev. Prisotni so ga budno opazovali. Pred njim se je pojavil človek, ki je imel vodenico. Jezus se je ozrl naokrog po pravnih strokovnjakih in farizejih ter jih vprašal:

»Je prav, da se v soboto ozdravlja, ali ne?«

Vsi so molčali. Jezus je prijel bolnika, ga ozdravil in ga pustil oditi. Njim pa je rekel:

»Če komu izmed vas v soboto pade v vodnjak otrok ali pa vol, ali ga ne potegnete ven takoj, na sobotni dan?«

Nihče mu ni mogel ugovarjati.

Nato je Jezus opazil, kako si povabljeni izbirajo častna mesta, zato jih je nagovoril s prispodobno.

»Če pridete kot gost na poročno slavje, se raje ne usedite na častno mesto. Morda je povabljen kdo, ki je pomembnejši od vas. Tedaj vam bo gostitelj rekel: ›Prosim, bi lahko odstopili svoje mesto?‹ Nakopali si boste sramoto in se umaknili čimbolj v ozadje. Nasprotno, rajši si sami izberite zadnje mesto. Ko bo prišel gostitelj, vam bo rekel: ›Dragi prijatelj, pridite naprej,‹ in boste počaščeni pred vsemi povabljeni. Tako je: če se siliš gor, boš pristal na dnu, če pa se držiš pri tleh, boš povzdignjen v višave.«

Nato se je Jezus obrnil h gostitelju:

»Če pripravljate kosilo ali večerjo, ne vabite prijateljev, sorodnikov ali premožnih sosedov. Ti vas bodo ob prvi priložnosti povabili k sebi, da se vam oddolžijo. S tem boste poplačani. Ko prirejate pojedino, rajši povabite reveže, pohabljenice, hrome in slepe. Doletela vas bo prava sreča. Ker se vam ne bodo mogli oddolžiti, se vam bo oddolžil Bog, ko bo obujal v večno življenje ljudi, ki so mu bili zvesti.«

»Kako srečni bodo udeleženci,« se je odzval eden od prisotnih, »na gostiji v Božji vladavini!«

Jezus mu je odgovoril z zgodbo:

»Nekdo je prirejal veliko pojedino in nanjo povabil mnogo ljudi. Ko naj bi se slavje začelo, je k povablencem poslal svojega služabnika s sporočilom: ›Pridite, pripravljeno je.‹ Ti pa so se eden za drugim začeli izgovarjati.

›Prosim, oprostite mi,‹ se je opravičeval prvi, ›kupil sem njivo in jo moram nujno pregledati.‹

›Kupil sem pet parov volov,‹ je rekel drugi, ›oprostite, vendar ravno zdaj jih grem preizkusit.‹

›Ravnokar sem se poročil,‹ se je opravičeval tretji, ›vidite, res ne morem priti.‹

Služabnik se je vrnil in vse to povedal gospodarju. Ta se je razjezil in mu naročil: ›Hitro, pojdi skozi mesto in po ulicah poberi reveže, pohabljenice, slepe in hrome ter jih pripelji sem.‹

›Storil sem, kakor ste naročili,‹ je rekel služabnik, ko se je vrnil. ›Vendar je še prostora.‹

›Odpravi se na podeželske ceste in poti,‹ je odvrnil gospodar, ›in privleci vsakogar, ki ga srečaš, da bomo imeli polno hišo. Od tistih, ki sem jih povabil prej, pa nobeden ne bo dobil niti drobtinice!«

Jezus je nadaljeval pot in spremljala ga je velika množica ljudi. Obrnil se je k njim in jih nagovoril:

»Če želite biti moji učenci, me morate imeti rajši kot vso svojo družino: rajši kot starše, rajši kot zakonca, rajši kot otroke, rajši kot brate in sestre. Še več, imeti me morate bolj radi

od samega sebe. Sicer mi ne boste mogli slediti. Kdor ni pripravljen žrtvovati svojega življenja in oditi po mojih stopinjah, ne bo zmogel biti moj učenec.

Če recimo nekdo gradi stolp, se bo gotovo najprej usedel in izračunal stroške. Najprej bo ugotovil, ali ima dovolj, da dokonča gradnjo, sicer bi se mu lahko zgodilo, da bi položil samo temelje. Vsi bi se mu smejali, ker je začel, pa ni bil sposoben dokončati.

Ali pa recimo, da se neki kralj pripravlja na spopad z drugim kraljem. Gotovo bo najprej temeljito premislil in se posvetoval, če se lahko z deset tisoč vojaki postavi po robu nasprotnikovim dvajsetim tisočem. Če to ne bo mogoče, se ne bo spustil v boj, ampak bo, dokler je še čas, začel pogajanja o miru.

Podobno je z vami: če se ne poslovite od vsega, kar imate, ne boste zmogli biti moji učenci.

Sol je dobra, kajne?« je končal Jezus. »Če pa izgubi svoj okus, kaj bi z njo? Jo bomo solili? Neuporabna je tako za njivo kakor za gnojišče. Vrzemo jo proč.

Dobro razmislite o tem!«

O IZGUBLJENIH

15

Okrog Jezusa so se pogosto gnetli davčni izterjevalci in drugi ljudje, ki se niso držali Božjih zakonov. Hoteli so ga poslušati.

»Tale sprejema vse izmečke,« so se pritoževali farizeji in pravni izvedenci, »in se celo družijo z njimi pri jedi.«

Jezus jim je odgovoril z zgodbo:

»Recimo, da ima nekdo sto ovc in se ena zgubi. Kaj bo storil? Devetindevetdeset jih bo pustil na polju in šel iskat tisto, ki se je izgubila. Ko jo bo našel, si jo bo od navdušenja posadil na rame. Doma bo potem sklical prijatelje in sosede. »Dajmo, praznujmo,« jim bo rekel, »našel sem izgubljeno ovco!«

Podobno je v nebesih,« je rekel Jezus. »Kakšno veselje je nad vsakim grešnikom, ki spremeni svoje življenje! Večje, kot nad devetindevetdesetimi drugimi, ki tega ne potrebujejo.

Ali pa si predstavljajte žensko, ki ima deset srebrnih kovancev in enega izgubi. Kaj bo storila? Prižgala bo svetilko, pometla hišo in natančno preiskala vse, dokler ga končno ne najde. Potem bo poklicala prijateljice in sosede. »Pridite, našla sem izgubljeni kovanec,« bo rekla, »to moramo proslaviti.«

Zares,« je poudaril Jezus, »tako tudi angeli v nebesih proslavljajo zaradi vsakega grešnika, ki spremeni življenje.«

Jezus je nadaljeval s tole zgodbo:

»Oče je imel dva sina. Nekega dne je k njemu prišel mlajši in mu rekel:

»Daj mi kar zdajle mojo dediščino, delež tvojega premoženja, ki bi mi pripadel.«

In oče je razdelil dediščino ter dal mlajšemu sinu njegov del. Ta je kmalu zatem prodal vse in odpotoval v daljno deželo. Z razsipnim življenjem je zapravil premoženje. Ko je vse porabil, je v tisti deželi nastala lakota in znašel se je v hudi stiski. Šel se je udinjat nekemu tamkajšnjemu meščanu, ki ga je poslal past prašiče. Prišel je tako daleč, da se je hotel najesti rožičev, namenjenih prašičem, vendar mu jih nihče ni dal. Tedaj je šel vase.

»Moj oče ima najete delavce,« je razmišljal, »ki imajo hrane v izobilju, jaz pa tukaj umiram od lakote. Vrnil se bom k očetu in mu rekel takole: Oče, narobe sem ravnal. Užalil sem Boga in prizadel tebe. Ne morem reči, da sem še tvoj sin. Vendar prosim, zaposli me kot svojega delavca.«

Tako se je odpravil domov. Oče ga je zagledal že iz daljave. Zelo se mu je zasmilil. Pritekel mu je naproti, se mu vrgel okrog vratu in ga poljubil. Sin pa je začel:

›Oče, narobe sem ravnal. Užalil sem Boga in prizadel tebe. Ne morem reči, da sem še tvoj sin.‹

Oče ga je prekinil.

›Hitro,‹ je naročil svojim služabnikom, ›brž prinesite obleko, tisto najboljšo, in ga oblecite. Dajte mu prstan in obujte mu sandale. Potem zakoljite naše najboljše tele, ker bomo proslavljali. Moj sin je bil mrtev in zdaj živi! Našel se je on, ki sem ga izgubil.‹

In slavlje se je začelo. Medtem je očetov starejši sin delal na polju. Ko se je vračal domov, so mu naproti prišli zvoki glasbe in plesa. Poklical je enega od služabnikov, da bi zvedel, kaj se dogaja. Ta mu je rekel:

›Vrnil se je vaš brat! In oče je dal zaklati najlepše tele, ker ga je dobil nazaj živega in zdravega.‹

Starejši sin se je razjezil in sploh ni hotel stopiti v hišo. Zato je oče prišel ven in ga prepričeval, naj pride.

›Toliko let že delam zate kakor hlapec,‹ ga je zavrnil sin, ›in vedno sem se držal vsega, kar si rekel, pa mi nikoli nisi dal niti kozlička, da bi lahko priredil zabavo za svoje prijatelje. Zdaj pa se je vrnil tale tvoj sin, ki je z ženskami pognal tvoje premoženje, in ti zanj zakolješ najlepše tele!‹

›Sin moj, poslušaj,‹ mu je odvrnil oče. ›Ti si vedno z mano. Vse, kar imam, je tvoje. Zdajle pa se je gotovo treba veseliti in proslavljati. Našel se je tvoj izgubljeni brat. Bil je mrtev, in zdaj živi!‹«

NAPOTKI

16

Jezus je spregovoril svojim učencem:

›Neki bogataš je imel upravitelja, ki so ga zatožili, da mu zapravlja premoženje. Dal ga je poklicati predse.

›Kaj se to pravi?‹ mu je rekel. ›Napravi obračun svojega dela, kajti ne boš več moj upravitelj.‹

Ta je odšel in razmišljal sam pri sebi: ›Moj gospodar me meče iz službe. Kaj naj storim? Nesposoben sem za težaško delo, prosjačiti pa me je sram. Že vem, kaj bom storil, da me bodo ljudje radi sprejeli k sebi domov, ko bom odpuščen.‹ Enega za drugim je poklical vse, ki so gospodarju kaj dolgovali.

›Koliko dolgujete?‹ je vprašal prvega.

›Štirideset hektolitrov olja.‹

›Tukaj je vaša zadolžnica, usedite se in hitro napišite: dvajset,‹ je rekel upravitelj.

›In koliko dolgujete vi?‹ je nato vprašal drugega.

›Štirideset ton žita.‹

›Tukajle je zadolžnica. Napišiva: dvaintrideset,‹ je rekel upravitelj.‹«

In Jezus je pohvalil pametno ravnanje tega goljufa:

›Poglejte, kako se posvetni ljudje med sabo bolje znajdejo od vernih. Vam, mojim učencem, bi rad dopovedal tole: denar je zlo, vendar si z njim lahko pridobite prijatelje. Tako ravnajte in ko bo denar propadel, boste sprejeti v večno domovanje. Če ste zanesljivi v ravnanju z malenkostmi, ste gotovo zanesljivi tudi v večjih stvareh. Enako je z nezanesljivostjo. Če se na vas ne da zanesti glede umazanega denarja, vam nihče ne bo zaupal pravega bogastva. In če s tujimi stvarmi ravnate neodgovorno, zakaj naj bi sploh dobili kaj, kar bo vaše? Suženj ne more zvesto služiti dvema gospodarjema hkrati. V takem

primeru enega prezira, drugega pa ceni, ali pa se posveča prvemu in zavrača drugega. Ne morete biti predani Bogu in hkrati denarju.«

Vse to so poslušali farizeji. Navezani na denar, kakršni so bili, so se mu prizanesljivo posmihali.

Jezus se je odzval:

»Vi, farizeji, pred ljudmi vedno nastopate kot zvesti Božji služabniki. Vendar Bog vidi, kakšni ste v resnici. In kar ljudje tako poveljujejo, se njemu gnusi. Obdobje Mojzesovega zakonika in prerokov se je zaključilo z nastopom Janeza Krščevalca. Tedaj se je začela razglašati vesela novica o Božji vladavini, vi vsi pa jo hočete na silo zaustaviti. Vendar je res, da bi lažje propadlo vse veselje, kakor da bi najmanjša črkica v zakoniku izgubila svojo veljavo. K Božji zvestobi spada tudi to: če se kdo loči od svoje žene in se poroči z drugo, je kriv prešuštva. Enako tudi tisti, ki se z poroči z ločeno žensko.

Poslušajte tole:

Bil je neki bogataš, ki se je oblačil kraljevsko in vsak dan prirejal sijajne pojedine. Pred vhod njegove hiše so vrgli nekega berača Lazarja. Vse telo je imel pokrito z izpuščaji. Hrepenel je po vsaj kakšnem ostanku z bogataševe mize. Namesto tega je moral trpeti potepuške pse, ki so neprestano prihajali lizat njegove izpuščaje. Potem je Lazar umrl. Angeli so ga odnesli v naročje očaka Abrahama. Umrl je tudi bogataš in bil pokopan. V svetu mrtvih so ga pričakale strašanske muke. Ozrl se je navzgor in od daleč zagledal Abrahama. V njegovem naročju je počival Lazar.

»Oče Abraham,« je zaklical, »usmili se me! Obupno se mučim v teh plamenih, prosim, pošlji Lazarja, naj pomoči samo konec svojega prsta v vodo in mi vsaj malo ohladi jezik.«

»Otrok moj,« je odvrnil Abraham, »pomisli, da si v življenju dobil vse dobrrote, Lazar pa samo trpljenje. Zato je zdaj Lazar potolažen, tebi pa je hudo. Poleg tega med nami zeva gromozansko brezno. Nihče ne more od nas k vam ali od vas k nam.«

»Oče,« je nadaljeval bogataš, »potem pa te prosim, da ga vsaj pošlješ k moji družini. Imam pet bratov, naj jim pove, kako je tukaj, da ne bodo tudi oni končali v teh groznih mukah.«

»Saj imajo Mojzesove in preroške knjige,« mu je odvrnil Abraham, »njim naj prisluhnejo.«

»Ne, oče Abraham. Če bo k njim prišel nekdo od mrtvih, bodo spremenili svoje življenje,« je vztrajal bogataš.

»Če ne poslušajo ne Mojzesa ne prerokov,« je odvrnil Abraham, »jih tudi nekdo, ki se je vrnil od mrtvih, ne bo prepričal.«

17

Jezus je spregovoril svojim učencem:

»Dogajajo se stvari, ki ljudi zapletejo v greh. Temu se ni mogoče izogniti. Ampak o groza, kako hudo bodo končali tisti, ki jih povzročajo! Naj vas rajši vržejo v morje s skalo na vratu, kot da bi zapletli v greh kakšnega od mojih majhnih, slabotnih učencev.

Pazite nase!

Če tvoj prijatelj dela, kar ni prav, ga resno opozori. In če se spremeni, mu oprosti. Oprosti mu, tudi če se je tisti dan do tebe že sedemkrat vedel narobe in se ti že sedmič opravičuje.«

Jezusovi odposlanci so tedaj zaprosili:

»Gospod, se da vse to podpreti s kakšnim dokazom?«

»Dovolj bi bilo že,« jim je odvrnil, »če bi bilo vaše zaupanje kakor drobceno gorčično seme. Tejle murvi bi lahko rekli: »Izruvaj se in se presadi v morje,« in bi vas ubogala.

Recimo, da imate sužnja, ki vam orje in pase. Ko se vrne domov s polja, mu menda ne boste rekli: »Zdaj pa hitro za mizo.« Ne, rekli boste: »Pripravi mi večerjo, obleci se in postreži, da se najem in napijem. Ti boš jedel potem.« Ali mu boste hvaležni, ker je izpolnil svojo

nalogo? Tako je tudi z vami. Ko opravite vse, kar vam je naročil Bog, si recite: ›Navadni sužnji smo. Samo delamo to, kar je treba.«

Jezus je nadaljeval svojo pot proti Jeruzalemu. Potoval je med Samarijo in Galilejo. Blizu neke vasi mu je prišlo naproti deset gobavcev.

»Gospod učitelj, Jezus,« so mu klicali od daleč, »prosimo, usmilite se nas!«

Ko jih je zagledal, jim je rekel:

»Pojdite se pokazat duhovnikom.«

Odšli so in med potjo ozdraveli. Eden izmed njih se je vrnil k Jezusu in na ves glas poveličeval Boga, ker je videl, da je ozdravel. Vrgel se je na tla pred njegove noge in se mu zahvaljeval. Ta človek je bil Samarijan.

»Ali jih ni bilo ozdravljenih deset?« je rekel Jezus. »Kje so ostali? Se je prišel zahvalit Bogu samo tale tujec?

Vstani, v redu je,« mu je rekel, »rešilo te je tvoje zaupanje.«

Farizeji so pritiskali na Jezusa z vprašanji, kdaj bo nastopila Božja vladavina.

»Božja vladavina,« je odgovoril, »prihaja neopazno. Nihče ne more reči, da je tukaj ali tam. Poslušajte me vendar: med vami je.«

Svojim učencem pa je povedal:

»Zgodilo se bo, da si boste silno želeli vsaj za trenutek spet videti Sina človekovega, pa ga ne boste. Ljudje vam bodo pravili: ›Tamle je,‹ ›Tukajle je,‹ in podobno. Ne poslušajte jih, ne hodite tja. Sin človekov bo prišel kakor strela, ki se zabliška in razsvetli vse nebo. Prej pa mu je usojeno, da ga bo ta družba zavrgla in bo pretrpel hude reči. Njegov prihod bo tako presenetljiv kakor dogodki v časih očaka Noeta. Ljudje so mirno jedli in pili in se poročali. V trenutku, ko je Noe stopil v ladjo, pa je prišla katastrofalna poplava, v kateri so vsi pomrli. Podobno se je zgodilo tudi v Lotovih časih. Ljudje so jedli in pili, nakupovali in prodajali, sadili in gradili. Takoj, ko je Lot zapustil grešno Sódomo, pa sta se z neba ulila ogenj in žveplo in vse pokončala. Tako bo torej na dan, ko se bo pojavil Sin človekov. Če bo takrat kdo na strehi, naj ne hodi noter v hišo po svoje stvari. In kdor bo na polju, naj se ne obrača nazaj. Spomnite se, kako je končala Lotova žena. Ozrla se je nazaj in postala steber soli. Če vam bo šlo le za to, da ohranite sebe in poskrbite zase, se boste uničili. Če pa se žrtvujete, bo to začetek novega življenja. Poslušajte, kako bo takrat. Ponoči bosta dva spala na isti postelji. Enega bo Bog sprejel, drugega zavrgel. Dve ženski bosta skupaj mleli. Bog bo sprejel eno od njiju, drugo pa zavrgel.«

Tedaj so ga učenci vprašali:

»Kje, Gospod? Kje se bo to zgodilo?«

»To bo tako očitno, kakor jata jastrebov pokaže, kje je mrhovina,« se je glasil njegov odgovor.

18

Jezus je hotel svojim učencem pokazati, kako je treba moliti ob vsaki priložnosti in pogumno vztrajati do konca. Povedal jim je naslednjo zgodbo.

»V nekem mestu je živel sodnik. Boga ni spoštoval in za ljudi mu je bilo vseeno. Neka vdova iz tistega mesta pa je kar naprej prihajala k njemu:

›Rešite moj primer,‹ ga je prosila, ›da bom imela mir pred človekom, ki me toži.‹

Nekaj časa ni storil ničesar. Potem pa si je rekel: ›Boga sicer ne spoštujem in za ljudi mi je prav vseeno. Tale vdova pa je že hudo nadležna. Rešil bom njen primer, da me s svojim prosjačenjem ne bo dotolkla.‹

Poslušajte,« je nadaljeval Gospod, »tega pokvarjenega sodnika in potem pomislite na Boga. Kaj menite, bo zaščitil svoje ljubljene izbranice, ki nenehno vpijejo na pomoč? Bo mogoče zavračeval? Verjemite mi, takoj jim bo pomagal! Sprašujem pa vas, ali bo Sin človekov ob svojem prihodu sploh lahko naletel na koga, ki bi tako zaupal v Boga.«

Nekateri od prisotnih so se zelo zanašali nase. Mislili so, da so v pravem odnosu z Bogom, na druge pa so gledali zviška. Jezus jim naslikal tale primer.

»Neki farizej in neki davčni izterjevalec sta hkrati prišla v tempelj, da bi molila. Farizej se je postavil naprej in takole molil o sebi:

»Hvala ti, Bog, ker nisem kakor ostali. Nisem goljuf, zločinec, ženskar ali pa kot tale davkar. Dvakrat na teden se postim in od vsega plačujem desetino.«

Izterjevalec pa je stal daleč zadaj. Gledal je v tla in se skrušeno tolkel po prsih.

»O Bog, kakšen grešnik sem,« je govoril, »odvzemi mojo krivdo.«

Zagotavljam vam,« je nadaljeval Jezus, »ne farizej, temveč davkar je odšel domov v pravem odnosu z Bogom. Tako je: če se siliš gor, boš pristal na dnu, če pa se držiš pri tleh, boš povzdignjen v višave.«

Ljudje so k Jezusu pripeljali tudi majhne otroke, da bi jih blagoslovil s svojim dotikom. Učenci so jih opozarjali, da to ne gre, Jezus pa jih je povabil k sebi.

»Otroci naj pridejo k meni,« je dejal. »Ne zavračajte jih, saj je Božja vladavina namenjena prav takšnim. Zares: če k Božji vladavini ne pristopiš kakor otrok, je sploh ne boš deležen!«

Neki judovski voditelj je vprašal Jezusa:

»Spoštovani, dobri učitelj! Kako naj ravnam, da mi bo Bog podelil večno življenje?«

»Zakaj mi pravite »Dobri«?« je odvrnil Jezus. »Samo eden je zares dober – Bog! Sicer pa veste, kakšni predpisi so v Božjem zakoniku:

»Bodi zvest v zakonu,
ne ubijaj,
ne kradi,
ne laži,
spoštuj starše.««

»Vsega tega se držim že od otroških let,« je dejal mož.

»Torej preostane samo še nekaj,« mu je odgovoril Jezus. »Vse, kar imate, prodajte in razdelite med reveže. Tako bo vaš zaklad v nebesih. Potem pridite in se pridružite mojim učencem.«

Odličnika so te besede hudo potrle, ker je bil zelo bogat. Jezus je videl njegovo prizadetost in rekel:

»O kako težko premožni ljudje sprejemajo Božjo vladavino. Lažje bi se velika kamela prerinila skozi drobceno šivankino uho!«

Nekateri od prisotnih so na to dejali:

»Če je tako – se potem sploh lahko kdo reši?«

»Bog uresničuje, kar je za ljudi nemogoče,« je odvrnil Jezus.

Nato se je oglasil Peter:

»Mi pa smo res zapustili vse in se vam pridružili.«

»Vsakemu,« je odvrnil Jezus, »ki je zaradi Božje vladavine zapustil hišo ali družino, zagotavljam, da bo zdaj, še v tem času, prejel neizmerno več, kakor je imel, v času, ki prihaja, pa večno življenje.«

Jezus je vzel na stran dvanajsterico in jim spregovoril:

»Bližamo se Jeruzalemu. Zdaj se bo zgodilo vse, kar so o Sinu človekovemu v svojih knjigah napovedali preroki. Padel bo v roke poganov. Ti se bodo norčevali iz njega, se znesli nad njim in ga popljujevali. Prebičali ga bodo in končno umorili. Čez tri dni pa bo oživel.«

Odposlanci niso razumeli ničesar, kakor bi jim nekdo zakril oči. Niti sanjalo se jim ni, o čem govori Jezus.

Nadaljevali so pot. Malo pred mestom Jeriha je ob poti sedel slep berač in prosil miloščino. Ko je slišal, da gre mimo cel sprevod, je povprašal, kaj se dogaja. Povedali so mu, da prihaja Jezus iz Nazareta.

»Jezus, Davidov naslednik,« je takoj zakričal slepi, »usmilite se me!«

Ljudje pred Jezusom so ga jezno opozarjali, naj vendar utihne. On pa je samo še bolj vpil:

»Davidov naslednik, usmilite se me!«

Jezus je obstal. Naročil je, naj pripeljejo berača.

»Kako naj ti pomagam?« ga je vprašal Jezus.

»Gospod, rad bi videl,« je odgovoril slepi.

»Spreglej!« je rekel Jezus. »Ozdravilo te je tvoje zaupanje.«

Mož je v tistem hipu spregledal in se takoj pridružil učencem, ki so šli z Jezusom. Navdušeno je poveličeval Boga in prav tako tudi vsi, ki so to videli.

19

Jezus je nadaljeval pot do Jerihe in šel skozi mesto. Tam je živel neki Zahej, glavni davčni izterjevalec in zato precej premožen. Nujno je hotel videti, kdo je ta Jezus, vendar zaradi gneče ni mogel, ker je bil nizke rasti. Zato je stekel naprej in splezal na divjo smokvo, da bi ga zagledal, ko bo šel mimo. Jezus je prišel tja in pogledal Zaheja.

»Zahej, prosim, hitro pridite dol,« mu je rekel. »Danes bi bil rad vaš gost.«

Zahej je hitro splezal z drevesa in ga z veseljem sprejel v svojo hišo. Ljudje so se zgražali, češ, kako je mogoče, da je šel prenočit k takšnemu brezbožnežu. Zahej pa je stopil pred Jezusa in spregovoril:

»Poslušajte, Gospod. Polovico svojega premoženja bom razdelil med revne. In če sem od koga izsilil preveč denarja, mu bom povrnil štirikrat toliko.«

Jezus je na to odvrnil:

»Danes je Bog rešil to družino, kajti tudi Zahej je potomec očaka Abrahama. Sin človekov je namreč tukaj zato, da bi poiskal in rešil takšne izgubljene ljudi.«

Jeruzalem ni bil več daleč in mnogi Jezusovi poslušalci so mislili, da bo zdaj zdaj nastopila Božja vladavina. Zato jim je povedal naslednjo zgodbo:

»Neki plemič se je odpravljal na pot v daljno mesto. Tam naj bi bil okronan in se potem vrnil kot kralj. Sklical je svojih deset sužnjev in vsakemu dal funt srebrnikov.

»Poslujte s tem, dokler se ne vrnem,« jim je naročil.

Prebivalci njegove dežele pa so poslali za njim delegacijo s sporočilom:

»Tega nočemo za kralja.«

Mož je vseeno prejel kraljevsko oblast in se vrnil. Dal je poklicati svoje sužnje, da bi ugotovil, kako so poslovali.

»Vaše veličanstvo,« je rekel prvi, »funt srebrnikov je prinesel deset funtov čistega dobička.«

»Čestitam!« je odgovoril kralj, »dober služabnik si. Ker ti lahko zaupam v malenkostih, boš zdaj postal upravitelj desetih mest.«

Nato je pristopil drugi suženj in poročal:

»Veličanstvo, vaš funt srebra je navrgel pet funtov dobička.«

Kralj je odvrnil: »Lepo. Tudi ti boš upravljal pet mest.«

Nato je prišel tretji suženj.

»Vaše veličanstvo,« je začel, »glejte, prinašam vaš funt. Zavil sem ga v robec in ga spravil. Bal sem se vas, ker sem vedel, kako zahtevni ste. Dvigniti hočete denar, ki ga niste položili, in radi bi žetev na polju, kjer niste ničesar posejali.«

»Ti lenuh,« je odvrnil kralj, »tvoje lastne besede te obsojajo! Tako? Praviš, da sem brezobziren in da dvigujem, česar nisem položil, in žanjem, česar nisem posejal? Zakaj torej nisi nesel denarja v banko, da bi jaz potem dobil vsaj obresti?«

Tedaj se je kralj obrnil k služabnikom: »Vzemite mu funt in ga dajte tistemu, ki jih ima deset.«

»Veličanstvo,« so odvrnili, »saj jih ima vendar že deset.«

»Točno tako!« je rekel kralj. »Kdor ima, mu bom dal še več, in kdor nima, mu bom vzel vse! Glede mojih sovražnikov, ki niso hoteli, da bi bil njihov kralj, pa takole: polovite jih in jih tukaj pred mojimi očmi pokončajte.«

V BOŽJEM MESTU

Jezus je povedal te stvari in se pred vsemi odpravil gor proti Jeruzalemu.

Ko je prišel blizu dveh vasi pri Oljski gori, ki se imenujeta Bétfaga in Betanija, je dvema učencema naročil:

»Pojdita v vas tamle naprej. Pri prvih hišah bo stal privezan osliček, na katerem še nikoli ni nihče jezdil. Odvežita ga in pripeljita. Če bi kdo vprašal, kaj počneta, povejta, da ga potrebuje Gospod.«

Učenca sta odšla in našla vse tako, kakor jima je povedal.

»Kaj pa počneta,« so rekli lastniki oslička, ko sta ga začela odvezovati.

»Potrebuje ga Gospod,« sta povedala učenca in odpeljala oslička k Jezusu. Nato sta osličkov hrbet pregrnila s svojimi oblačili in nanj posadila Jezusa. Ko je zajahal, so drugi začeli pogrinjati oblačila na pot pred njim.

Približal se je pobočju Oljske gore. Vsa množica učencev je začela slaviti Boga. Na ves glas so se zahvaljevali za mnoge čudeže, ki so jim bili priča:

»Slava tebi, ki prihajaš,
o kralj z Božjo oblastjo!
V nebesih vlada mir,
Božji sijaj na nebu.«

Med navzočimi je bilo tudi nekaj farizejev.

»Učitelj, obrzdajte svoje učence,« so mu rekli.

»Poslušajte,« je odvrnil Jezus, »če bodo utihnili tile, bodo začeli vpiti kamni.«

Jezus se je naposled približal prestolnici. Ko jo je zagledal, je zajokal.

»Ko bi le tudi ti danes spoznala, kaj se dogaja – kaj ti prinaša mir in blaginjo! Vendar ne, tega sploh ne vidiš! Zato prihaja čas, ko ti bodo sovražniki povsod naokrog zgradili barikade. Obkolili te bodo z vseh strani in te stisnili v obroč. Zravnali te bodo z zemljo in iztrebili tvoje ljudstvo. Kamen ne bo ostal na kamnu! – Ker ne razumeš, da je nastopil odločilni trenutek.«

Jezus je stopil v tempelj in najprej napodil vse prodajalce.

»Takole piše v Svetem pismu: Moj tempelj naj bo dom molitve,« jim je rekel. »Vi pa ste ga spremenili v roparsko shajališče.«

Nato je Jezus vsak dan na tempeljskem dvorišču razlagal svoj nauk. Glavni duhovniki in pravni izvedenci ter drugi vplivni ljudje so si zelo prizadevali, da bi ga odstranili. Toda množica ljudi je hotela ujeti vsako njegovo besedo, zato mu niso mogli ničesar.

20

Nekega dne je Jezus v templju spet razlagal in razglašal dobro novico. Tedaj so glavni duhovniki in pravni izvedenci skupaj z voditelji le stopili predenj.

»Ali lahko izvemo, s kakšnim pooblastilom to počenjate?« so ga vprašali. »S čigavo avtoriteto nastopate?«

»Najprej bi vas jaz nekaj vprašal,« je odvrnil Jezus. »Povejte mi, prosim, kaj je bil Janezov krst. Je bila to Božja stvar ali človeška izmišljotina?«

Začeli so se tiho pogovarjati med sabo. »Če rečemo, da je bil Božja stvar, nas bo vprašal, zakaj ga nismo upoštevali. Če pa rečemo, da je šlo za navadno človeško pobudo, nas bo zbrana množica linčala kot bogokletnike, ker so vsi prepričani, da je bil Janez prerok.« In odgovorili so, da ne vejo.

»Prav,« jim je odvrnil Jezus, »tudi jaz vam ne povem, pod čigavo avtoriteto delujem.«

Vsem navzočim pa je začel pripovedovati zgodbo:

»Neki mož je posadil vinograd. Oddal ga je v najem in za dolgo odpotoval v tujino. V primernem času je k vinogradnikom, ki so ga imeli v najemu, poslal svojega služabnika. Od najemnikov naj bi pobral pridelek, ti pa so ga namesto tega pretepli in poslali nazaj praznih rok. Lastnik je poslal drugega služabnika, a tudi tega so pretepli. Osramočen se je vrnil brez pridelka. Lastnik je poslal še tretjega. Z udarci do krvi so pregnali tudi njega. »Kaj naj storim?« si je rekel lastnik vinograda. »Poslal bom sina, svojega ljubljenca. Morda bodo vsaj njega upoštevali.« Toda ko so najemniki zagledali sina, so se hitro dogovorili: »Tale je dedič. Ubijmo ga in dediščina bo naša!« Vrgli so ga iz vinograda in umorili.

Vprašajte se, kaj bo storil gospodar s temi najemniki,« je nadaljeval Jezus. »Prišel bo in jih dal usmrtiti, vinograd pa oddal drugim.«

»Bog ne daj!« so vzkliknili poslušalci.

Jezus se je zazrl vanje.

»Kaj pa potem pomeni tale svetopisemski izrek:

›Kamen, ki so ga graditelji zavrgli kot neuporabnega,
je postal glavni, najpomembnejši del hiše?‹

Če kdo pade na ta kamen, se bo raztreščil. In če ta kamen pade na koga, ga bo zmlel v prah.«

Pravni izvedenci in glavni duhovniki so se jasno zavedali, da je zgodba merila nanje. Kar takoj so hoteli prijeti Jezusa in ga odpeljati, vendar iz strahu pred ljudmi tega niso storili. Začeli so budno paziti nanj. Pošiljali so vohune, ki so hlinili poštenost in zavzetost za Boga. Ujeli naj bi ga v kakšni besedi, na podlagi katere bi ga lahko predali prefektovi sodni oblasti.

»Spoštovani učitelj,« so se mu prilizovali, »vidimo, da pravilno govorite. Nepristranski ste, odkrito in v resnici nas učite, kaj hoče Bog. Povejte nam, prosimo vas: je prav, da cesarju plačujemo davke, ali ne?«

»Pokažite mi srebrnik,« jim je odvrnil Jezus, ki je spregledal njihovo spletko. »Čigav je tale obraz in tale napis?«

»Cesarjev,« so odgovorili.

»Torej vrnite cesarju, kar je njegovo,« je rekel Jezus, »Bogu pa dajte, kar je Božje.«

Presenečeni nad odgovorom so umolknili. Niso ga mogli uloviti v ničemer, kar je govoril ljudem.

Nato so se s svojim vprašanjem pojavili še saduceji, skupina, ki je trdila, da ni vstajenja od mrtvih.

»Spoštovani učitelj, Mojzes nam je dal v zakoniku tale predpis:

»Če mož umre brez otrok, naj se njegov brat poroči z vdovo in tako družini umrlega zagotovi nadaljevanje.«

Bilo je sedem bratov. Prvi se je poročil in umrl brez otrok. Z vdovo se je poročil drugi brat in nato tretji in tako naprej vseh sedem. Vsi so umrli brez otrok in nazadnje še žena. Tale ženska, čigava žena bo ob vstajenju mrtvih? Vseh sedem je bilo namreč poročenih z njo.«

»Ljudje se poročajo v današnjem svetu,« je odvrnil Jezus. »Tisti, ki se Bogu zdijo primerni za prihodnji svet in bodo vstali od mrtvih, pa se s tem ne bodo ukvarjali. Z vstajenjem bodo postali kakor angeli, nesmrtni Božji otroci.

Vstajenje mrtvih«, je nadaljeval Jezus, »pa je nakazal že sam Mojzes. V pripovedi o gorečem grmu se Bog predstavi kot Bog Abrahama, Bog Izaka in Bog Jakoba. On je Bog živim ljudem, ne mrtvim. Zanj so vsi živi.«

»Učitelj, dobro ste rekli,« so pripomnili nekateri pravni izvedenci.

Nihče si mu ni več upal postavljati vprašanj.

Tedaj pa je Jezus nagovoril njih.

»Kako to, da imajo Mesija za Davidovega naslednika?« jih je vprašal. »Sam David namreč pravi v Knjigi psalmov:

»Gospod Bog je spregovoril mojemu Gospodu:
Sédi k meni, na častno mesto,
tvoje sovražnike pa ti bom dal za predpražnik.«

David ga ima očitno za Gospoda. Zakaj naj bi bil torej le njegov naslednik?«

Jezus je nato spregovoril svojim učencem, vendar tako, da so ga slišali vsi:

»Pazite se pravnih izvedencev, ki se radi razkazujejo v svečanih oblekah. Pazite se takšnih, ki komaj čakajo, da jih ljudje javno pozdravijo in se jim priklanjajo. Takšnih, ki hočejo častne sedeže v sinagogah in častna mesta na slavnostnih večerjah. Skrivajo se za pobožnimi molitvami, hkrati pa si pohlepno prisvajajo hiše ubogih vdov. Zadelo jih bo toliko strašnejša kazen!«

21

Jezus se je ozrl proti bogatašem, ki so metali denar v tempeljsko skrinjo za darove. Nato je zagledal obubožano vdovo, ki je vanjo vrgla dva najmanjša kovanca.

»Zagotavljam vam,« je spregovoril Jezus, »tale revna vdova je dala več kakor vsi. Oni so prispevali presežek, ki jim ostaja od premoženja, ta pa je kljub pomanjkanju darovala vse, kar ima za preživljanje.«

Ljudje so se pogovarjali o templju, kako lepo je zgrajen in okrašen z dragocenimi darovi.

»To, kar občudujete,« jim je rekel Jezus, »bo porušeno. Napovedujem vam, da kamen ne bo ostal na kamnu!«

»Učitelj, prosimo vas, povejte nam,« so ga vprašali, »kdaj se bo to zgodilo? Bo prej kaj takega, kar bi napovedalo te stvari?«

»Zelo pazite,« je spregovoril Jezus, »da vas kdo ne zavede. Številni bodo trdili, da so Mesija. »Jaz sem,« bodo govorili, »zdaj je napočil pričakovani trenutek.« Ne postanite njihovi učenci!

Novice o vojnah in vstajah naj vas ne prestrašijo. Res je, te stvari se morajo najprej zgoditi, vendar to še ne pomeni konca. Res, narodi in kraljestva se bodo spopadala med sabo,« je

nadaljeval Jezus, »po svetu bodo hudi potresi, lakote in epidemije. In na nebu bodo srhljiva svarilna znamenja.

Preden pa se bo vse to zgodilo, vas bodo preganjali in zapirali. Zaradi mene vas bodo gnali pred verske in posvetne oblasti. Toda za vas bo to priložnost, da izpričate resnico o meni. Zapomnite si: ne obremenjujete se vnaprej s tem, kaj boste rekli v svojo obrambo. Jaz sam vam bom položil besede v usta. Dal vam bom takšno modrost, da ji nihče ne bo mogel oporekati.

Izdajalci, ki vas bodo izročali oblastem, bodo vaši bližnji: da, celo starši, bratje, sorodniki in prijatelji. Nekateri izmed vas boste usmrčeni. Vsi vas bodo sovražili zaradi mene, toda Bog vas bo varoval. Ostanite mi zvesti, in se boste rešili.

Ko pa bodo Jeruzalem začele obkrožati armade, naj vam bo jasno, da je napočil čas njegovega padca. Kdor je v mestu, naj ga hitro zapusti, in kdor je na deželi, naj v njem ne išče zatočišča. Prebivalci Judeje naj pobegnejo v gričevje. Takrat bo Jeruzalem kaznovan, kakor je napovedano v Svetem pismu. Kako grozno bo tedaj nosečim in doječim materam! Hudi časi bodo, huda kazen bo doletela Izraelce. Vojska jih bo pokosila in kot zaslužnjene ujetnike jih bodo prodajali po vsem svetu. Jeruzalem pa bodo tlačili pogani, dokler ne bo konec njihovega obdobja.

Nato se bodo na soncu, luni in zvezdah začela pojavljati opozorilna znamenja. Na zemlji bo nastala zmeda zaradi bučanja naraslega morja. Kozmični red bo omajan. Ob misli na to, kaj se bo zgodilo s svetom, bodo ljudje omedlevali od groze. Tedaj se bo v velikem blišču in z božanskimi silami v oblakih prikazal Sin človekov. Ko se bodo torej začele dogajati te stvari, se opogumite, saj prihaja čas vaše osvoboditve.«

Jezus je zaključil s prispodobo:

»Pomislite na smokev ali katero koli drugo drevo. Ko začne brsteti, veste, da bo kmalu poletje. Podobno je s stvarmi, o katerih govorim. Ko boste opazili, da se dogajajo, pričakujte skorajšnji nastop Božje vladavine. Zagotavljam vam: vse to se bo zgodilo v naši dobi. Vesolje in svet bosta minila, moje besede pa nikoli ne bodo izgubile veljave.

Opozarjam vas: vzemite si k srcu, da ne boste vsi omotični in otopeli od popivanja ali vsakodnevnih skrbi, sicer vas bo dan mojega prihoda, ki bo napočil za vse ljudi na svetu, zalotil nepripravljene, kakor past, ki se sproži. Ostanite torej v pripravljenosti in molite, kadar le morete. Tako boste premagali vse nevarnosti, ki prihajajo, in pogumno stopili pred Sina človekovega.«

Jezus je čez dan v templju razlagal svoj nauk, prenočeval pa je na Oljski gori. Ljudje so vstajali navsezgodaj, da so ga hodili poslušat. Ves Izrael je bil na nogah.

SMRT

22

Bližal se je judovski praznik pasha, ko so jedli nekvašen kruh. Glavni duhovniki in pravni izvedenci so se želeli znebiti Jezusa, a so se bali ljudi. Zato so se spraševali, kako naj to storijo. Tedaj pa je Satan obsedel Juda Iškarijota, enega izmed dvanajsterice. Šel je do glavnih duhovnikov in poveljnikov tempeljske straže ter se začel z njimi dogovarjati, kako jim bo pomagal prijeti Jezusa. Bili so nadvse zadovoljni. Strinjali so se, da mu bodo za to plačali in Juda je ponudbo sprejel. Začel je iskati priložnost, da bi Jezusa dobili v roke, ko zraven ne bi bilo ljudi.

Na prvi dan praznika nekvašenega kruha je bilo treba zaklati pashalno jagnje.

»Pripravita nam pashalno večerjo,« je tedaj Jezus naročil Petru in Janezu, »jedli jo bomo skupaj.«

»Kje želite, da jo pripraviva?« sta vprašala.

»Ko bosta prišla v mesto,« je dejal Jezus, »bosta srečala moškega, ki nosi vrč vode. Pojdita z njim v hišo, kamor je namenjen, in povejta tamkajšnjemu gospodarju: ›Naš učitelj sprašuje, v kateri sobi bi lahko z učenci jedel pashalno večerjo.‹ Peljal vaju bo v primerno prostorno sobo v nadstropju. Tam pripravita večerjo.«

Odšla sta v mesto in našla vse tako, kakor jima je povedal. Tam sta pripravila vse za pasho. Ob uri večerje so Jezus in njegovi odposlanci sedli k jedi.

»Zelo sem si želel,« je spregovoril Jezus, »da bi pred svojo smrtjo skupaj z vami jedel to večerjo. Res, ne bom je več jedel, dokler je ne bomo v polnosti praznovali v Božji vladavini.«

Nato je Jezus sprejel kozarec vina in izrekel zahvalo.

»Vzemite,« je dejal, »in ga skupaj spijte. Res, nikoli več ne bom pil vina, dokler ne nastopi Božja vladavina.«

Nato je vzel kruh, se spet zahvalil, ga razlomil in jim ga začel deliti.

»To je moje telo,« je rekel. »To je žrtev za vas. To delajte, da me boste imeli pred očmi.«

Podobno je storil s kozarcem vina po večerji.

»To je nova zaveza,« je rekel. »Zapečatena je z mojo krvjo, ki bo tekla za vas. Vendar pomislite, človek, ki me bo izdal, zdajle sedi z mano pri mizi. Sin človekov res odhaja po poti, ki mu je usojena, toda o groza, kako hudo bo z njegovim izdajalcem!«

Učenci so začeli razpravljati, kdo izmed njih bi to lahko bil. To jih je privedlo v prepir, kdo med njimi bi lahko veljal za največjega.

»Poganski kralji tlačijo svoje podložnike,« je spregovoril Jezus. »Vladarji vladajo s silo, obenem pa se imenujejo ›dobrotniki‹. Med vami naj velja nasprotno. Največji med vami naj sprejme vlogo najbolj nepomembnega. Voditelj naj streže. Vprašajte se, kdo je večji: tisti, ki sedi za mizo, ali služabnik, ki mu streže? Seveda: tisti za mizo. Jaz pa sem pri vas v vlogi nekoga, ki streže.

Vi me niste zapustili kljub vsem težavam, ki so me doletele. Jaz pa se zdaj zavežem, da bom na vas prenesel kraljevsko oblast, ki sem jo prejel od svojega Očeta. V moji vladavini boste jedli in pili za mojo mizo. Sedeli boste na svojih prestolih, vladali nad Izraelom in sodili njegovim dvanajstim rodovom.«

Nato je Jezus rekel Petru:

»Simon! Simon, pazi! Satan si je izprosil, da vas bo prerešetal kakor zrnje, ki ga čistijo. Jaz pa sem molil zate, da tvoja zvestoba ne bi povsem izginila. Ko se boš spet vrnil k Bogu, okrepčaj svoje tovariše.«

»Gospod,« ga je prekinil Peter, »saj sem vendar odločen, da grem z vami v ječo ali v smrt!«

»Ne, Peter,« je odvrnil Jezus, »zagotovo vem: še to noč, pred petelinjim petjem, se mi boš trikrat odrekel, češ da me ne poznaš.«

Nato je spregovoril vsem:

»Pred časom sem vas poslal na pot brez denarja, brez prtljage in brez obuval. Ste kaj pogrešali?«

»Nismo,« so odgovorili.

»Zdaj pa vzemite denar in prtljago,« je odvrnil Jezus, »in če nimate bodala, prodajte svoje oblačilo in si ga kupite. Zares, zdaj se morajo izpolniti vse stvari, ki so o meni napovedane v Svetem pismu. Tudi tale:

›Veljal je za prestopnika.‹«

»Gospod, imamo dve bodali,« so dejali učenci.

»Dovolj,« je odvrnil Jezus.

Nato je kakor ponavadi odšel proti Oljski gori. Učenci so ga spremljali in ko je prišel tja, je rekel:

»Molite, da boste prestali preizkušnjo.«

Sam se je umaknil malo stran, se vrgel na kolena in začel moliti:

»Oče, če hočeš, me reši te stiske. Naj ne pijem iz te čaše. Vendar naj ne bo po moje, ampak po tvoje.«

Tedaj se je ob njem pojavil angel, da bi mu vлил moči. Jezus je padel v agonijo. Vse bolj goreče je molil. Njegov pot, ki je padal na tla, je bil kakor kaplje krvi.

Nazadnje je vstal in se vrnil k učencem. Vsi so spali, onemogli od zaskrbljenosti.

»Zakaj spite?« jim je rekel. »Pokonci, molite, da boste prestali preizkušnjo.«

Tedaj se je nenadoma pojavila skupina ljudi, ki jih je vodil Juda, eden izmed dvanajsterice. Prišel je k Jezusu, da bi ga poljubil.

»Tako, Juda,« ga je vprašal Jezus, »s poljubom boš izdal Sina človekovega?«

Učenci, ki so bili okrog Jezusa, so rekli:

»Gospod, naj gremo nadnje z bodali?«

In nekdo izmed njih je zamahnil po služabniku glavnega duhovnika ter mu odsekal desno uho.

»Nehajte, dovolj je tega!« je vzkliknil Jezus, se dotaknil ušesa in ga ozdravil.

»Kakor nad upornika, z meči in koli, ste se spravili name,« je rekel glavnim duhovnikom, poveljnikom tempeljske straže in voditeljem, ki so ga prišli prijet. »Vsak dan sem bil pri vas v templju, pa me niste aretirali. Toda zdaj je vaš trenutek, zdaj je čas, ko je zavladala tema.«

Tedaj so ga aretirali in ga odvedli v hišo glavnega duhovnika. Peter jim je sledil od daleč in nato prisedel k ljudem, ki so tam na dvorišču zakurili ogenj. Ko je sedel v svetlobi plamenov, ga je opazila neka služabnica.

»Tudi ta je bil z njim,« je rekla, ko si ga je dobro ogledala.

»Sploh ga ne poznam,« je zanikal Peter.

Malo pozneje ga je zagledal nekdo drug.

»Ti si eden izmed njegovih,« je rekel.

»Poslušaj: nisem,« je odvrnil Peter.

Čez kakšno uro je spet nekdo začel zatrjevati:

»Gotovo je bil tudi tale z Jezusom, saj je prav tako iz Galileje.«

»Glej, sploh ne vem o čem govoriš,« se je izgovarjal Peter.

V tistem trenutku se je oglasil petelin. Gospod se je obrnil in pogledal Petra v oči. Takrat se je Peter spomnil besed: »Še to noč, pred petelinjim petjem, se me boš trikrat odrekel.« Stekel je ven in začel bridko jokati.

Možje, ki so stražili Jezusa, so ga začeli pretepati in se iz njega norčevati. Pokrili so mu oči in mu govorili: »Bodi prerok in povej, kdo te je zdaj udaril.« Zmerjali so ga še z mnogimi drugimi kletvicami in žaljivkami.

Ko se je zdanilo, se je sestal judovski véliki zbor: ljudski voditelji, glavni duhovniki in pravni izvedenci. Jezusa so dali poklicati predse.

»Povej nam,« so ga vprašali, »si ti Mesija ali nisi?«

»Če vam povem,« je odvrnil Jezus, »mi ne boste verjeli. In če vas kaj vprašam, mi ne boste odgovorili. Toda povem vam tole: Sin človekov se bo zdaj usedel na sodni prestol poleg Vsemogočnega.«

»Torej si Božji Sin?« so vsi skočili vanj.

»Pravite, da sem,« je odvrnil Jezus.

»Zdaj sploh ne potrebujemo prič,« so si rekli. »Sam je vse priznal.«

23

Ves zbor je vstal in Jezusa so odvedli k Pilatu.

»Tega človeka smo zalotili, kako spodbuja naš narod k neposlušnosti in ga odvrča od plačevanja davkov cesarju,« so ga obtoževali. »O sebi namreč pravi, da je kralj, obljubljeni Mesija.«

Pilat je začel z zasliševanjem.

»Ti si torej kralj Judov?«

»To so vaše besede,« je odgovoril Jezus.

Pilat se je obrnil h glavnim duhovnikom in k množici pred svojo hišo.

»Tukaj ni nobene pravne podlage za obsodbo,« jim je rekel.

»Ne, ljudstvo hujska k upor,« so vztrajali. »Začel je v Galileji, zdaj pa širi svoj nauk že po vsej provinci Judeji.«

Pilat je poizvedel, če je Jezus res Galilejec. Ko so mu to potrdili, ga je poslal k Herodu, ki je bil tiste dni v Jeruzalemu, saj je Jezus prihajal iz področja pod njegovo pristojnostjo.

Herod Antípa se je najprej zelo razveselil Jezusa. Že dolgo časa si je želel, da bi ga videl, ker je o njem slišal toliko reči. Nadejal se je, da bo pred njim napravil kakšen čudež. Spraševal ga je razne stvari, Jezus pa mu sploh ni odgovarjal. Zraven so stali glavni duhovniki in pravni izvedenci, ki so ga dolžili težkih prestopkov, in v Herodu je rasel prezir. S svojimi vojaki se je začel norčevati iz Jezusa. Nadeli so mu elegantno oblačilo in ga poslali nazaj k Pilatu. Pilat in Herod sta bila prej sovražnika, na ta dan pa sta se spoprijateljila.

Pilat je torej sklical glavne duhovnike, voditelje in vso množico.

»Privedli ste mi tega človeka,« je spregovoril, »češ da hujska Jude proti Rimu. Vpričo vas sem ga zaslišal in ugotovil, da nobena od vaših obtožb ni utemeljena. Tudi Herod ni odkril ničesar, saj ga je poslal nazaj. Torej: ta človek ni storil ničesar, kar bi zahtevalo smrtno obsodbo. Prav, naložil mu bom kazen z bičanjem, potem pa ga bom izpustil.«

Tedaj so vsi začeli kričati:

»Ne, proč njim, izpustite nam rajši Baraba.«

To je bil človek, ki so ga zaprli zaradi vstaje v mestu in zaradi umora, ki se je pri tem zgodil.

Pilat je še enkrat povedal množici, da hoče izpustiti Jezusa. Ljudje pa so vpili nazaj:

»Na križ, na križ z njim!«

»Kaj je sploh njegov zločin?« jih je še tretjič nagovoril Pilat. »Odkril nisem ničesar, kar bi zaslužio smrt. Kaznoval ga bom z udarci in izpustil.«

Oni pa so na ves glas vztrajali pri zahtevi, naj ga križa. In njihovo kričanje je nazadnje prevladalo. Pilat je razsodil, naj se jim ugodi. Človeka, ki povzročil vstajo in umor, je izpustil iz zapora, glede Jezusa pa je ukazal, naj ga usmrtijo, kakor je želela množica.

Vojaki so Jezusa odvedli proti morišču. Spotoma so zgrabili nekega Simona, doma iz Cirene, ki se je ravno vračal s polja. Prisilili so ga, da si je naložil križ in ga nesel za Jezusom. Spremljala ga je velika množica ljudi. Ženske so ga bridko objokovale.

»Ne jokajte zaradi mene, Jeruzalemčanke,« jim je rekel Jezus. »Jokajte zaradi sebe in svojih otrok. Že vidim, kako prihaja takšna stiska, da bodo govorili: ›Blagor ženskam, ki nikoli niso rodile in dojile.‹ Takrat bodo moledovali, kakor je napovedano: ›O gore, zrušite se na nas, o griči, skrijte nas!‹ Če se namreč takole dogaja s svežo, živo vejo, kaj bo šele s suhljadjo?«

Poleg Jezusa so k usmrtitvi peljali tudi dva zločinca. Prispeli so na kraj, ki se imenuje Lobanja, in tam so jih križali. Jezus je bil v sredi, zločinca pa z leve in desne.

»Oče, oprosti jim,« je molil Jezus, »sploh se ne zavedajo, kaj počnejo.«

Vojaki so si z žrebanjem razdelili njegovo obleko. Ljudje so stali in gledali usmrtitev. Voditelji so se mu posmihali:

»Ha, pomagal je drugim! Če je on res Božji Mesija, njegov Izvoljeni, naj zdaj reši sebe!«

Iz njega so se norčevali tudi vojaki in mu ponujali svoje skisano vino.

»Če si vendar kralj Judov,« so ga zbadali, »reši samega sebe.«

Nad njim je bil namreč napis o krivdi:

»Tale je kralj Judov.«

Zmerjal ga je tudi eden od zločincev, ki je bil križan hkrati z njim:

»Praviš, da si Mesija. Potem pa reši sebe in naju!«

»Ali se sploh ne bojiš Božje kazni?« ga je ostro prekinil drugi zločinec. »Obsojen si enako kot on. Naju je to doletelo po pravici, saj sva dobila, kar sva si zaslužila. On pa ni naredil nič slabega.«

Tedaj se je obrnil k njemu:

»Jezus, usmilite se me. Pomislite name, ko boste nekoč zavladali.«

»Zagotavljam ti,« mu je rekel Jezus, »še danes boš z mano v raju.«

Opoldne se je sonce omračilo in vsa dežela se je za tri ure ovila v temo. Tedaj se je zagrinjalo v templju razklalo na dvoje. Jezus je na ves glas zakričal:

»Oče, izročam se ti.«

S temi besedami je izdihnil.

Poveljnik eksekucijskega oddelka, ki je vse to opazoval, je priznal: »Res je, nedolžen je bil,« in tako počastil Boga. Množica ljudi, ki se je zbrala iz radovednosti, je videla, kaj se je zgodilo. Skesano so se tolkli po prsah in se začeli vračati domov. Jezusovi znanci pa so še kar stali in gledali od daleč. Med njimi so bile tudi ženske, ki so se že v Galileji pridružile Jezusu.

Pozno popoldne tisti petek, ko se je že bližala sobota, je tja prišel član judovskega velika zbora z imenom Jožef. Bil je dober in pošten človek. Ni se strinjal z njihovim ravnanjem in z obsodbo Jezusa, saj je pričakoval nastop Božje vladavine. Doma je bil iz judovskega mesta Arimateje. Jožef si je pridobil Pilatovo dovoljenje, da lahko odnese Jezusovo truplo. Snel ga je s križa in zavil v platnene povoje. Nato ga je položil v grobnico, vklesano v skalo, v kateri še nihče ni bil pokopan.

Vse to so opazovale ženske, ki so z Jezusom prišle iz Galileje. Videle so grob in kako so ga pokopali. Nato so odšle, da bi pripravile dišave in mazila za pokojnega, vendar so zaradi sobote v skladu z Božjo zapovedjo prenehale z delom.

VSTAJENJE

24

V nedeljo zgodaj zjutraj so ženske odšle na grob s pripravljenimi dišavami. Odkrile so, da je nekdo odvalil kamen, ki je zapiral vhod v grobnico. Stopile so vanjo in ugotovile, da je truplo Gospoda Jezusa izginilo. Bile so zbegane in so razmišljale, kaj naj storijo. Tedaj sta se prednje postavila dva moža. Njuna obleka se je bleščala. Od strahu so povesele pogled k tlom.

»Živega ne boste našle pri mrtvih!« sta spregovorila. »Tukaj ga ni. Bog ga je oživil. Spomnite se, kaj vam je govoril še v Galileji: ›Sinu človekovemu je usojeno, da bo prišel v roke zlih ljudi. Križali ga bodo, tretji dan zatem pa bo oživel.‹«

Takoj so se spomnile Jezusovih besed in se odpravile od grobnice, da bi vse to povedale enajsterici odposlancev in vsem ostalim. Te ženske so bile: Magdalčanka Marija, Ivana, Jakobova mati Marija in še nekatere druge.

Ko so odposlanci slišali, kaj govorijo, se jim je vse skupaj zdelo privlečeno za lase. Niso jim verjeli, vendar je Peter vseeno stekel h grobnici. Ko je pogledal vanjo, je videl samo povoje. Začuden je odšel in premišljeval, kaj se je zgodilo.

Dva Jezusova učenca sta se tisti dan odpravila v vas Emavs, ki leži kakih enajst kilometrov od Jeruzalema. Med potjo sta skupaj premlevala vse te dogodke. Med njunim zavzetim pogovorom se jima je pridružil Jezus, toda nekaj je zadrževalo njun pogled, da ga nista prepoznala.

»Kaj pa tako vneto razpravljata med potjo?« ju je vprašal.

Ustavila sta se in ga obupano pogledala. »Vi,« je spregovoril eden izmed njiju, ki mu je bilo ime Kleopa, »ste verjetno edini obiskovalec Jeruzalema, ki ne ve, kaj se je tam dogajalo zadnje dni.«

»Kaj neki?« je zanimalo Jezusa.

»To v zvezi z Jezusom iz Nazareta,« sta rekla. »Ta človek je bil velik prerok. Bog je potrjeval njegov nauk s čudeži in ljudje so to sprevideli. Naši glavni duhovniki in voditelji pa so ga obsodili na smrt ter dosegli, da je bil križan. Mi pa smo že mislili, da je on obljubljeni osvoboditelj Izraela. To se je zgodilo predvčerajšnjim, danes pa smo vsi iz sebe zaradi naslednjega. Nekaj žensk iz naše skupine je ob zori odšlo na grob. Odkrile so, da je njegovo truplo izginilo, nato pa – tako pravijo – so imele videnje angelov, ki so rekli, da živi. Potem so odšli na grob še nekateri iz naše skupine. Tako je, kot so povedale: Jezusovega trupla ni več.«

»Kako vam ne gre v glavo!?« je odvrnil Jezus. »Kako počasi dojemate vse, kar so napovedali preroki. Preprosto jim ne verjamete. Mesiju je bilo vendar usojeno, da ga bo najprej doletelo vse to trpljenje in bo šele nato deležen časti, ki mu gre.«

Nato je šel Jezus skozi Sveto pismo, od Mojzesa do zadnjih preroških knjig, in jima kazal, kako ga napovedujejo vsi ti spisi.

Prišli so blizu vasi, kamor so bili namenjeni. Jezus se je delal, kakor da namerava nadaljevati pot.

»Prenočite lahko pri naju,« sta ga na vso silo prepričevala učenca. »Saj je že večer, dneva je konec.«

In privolil je, da bo prenočil pri njiju. Ko so v hiši skupaj sedli za mizo, je Jezus vzel kruh, izrekel zahvalo, ga razlomil in jima ga začel deliti. Tedaj se je učencema zbistril pogled in sta ga prepoznala.

On pa je izginil.

»Res, kako je vse gorelo v nama,« sta rekla, »ko je med potjo govoril in razlagal Sveto pismo.«

Takoj sta se odpravila nazaj v Jeruzalem. Tam so bili že vsi zbrani: enajsterica skupaj z drugimi učenci.

»Gospod se je res vrnil v življenje,« so jima rekli. »Simon Peter ga je videl.«

Onadva pa sta jim povedala o svoji poti v Emavs in kako sta ga prepoznala, ko je lomil kruh.

Tedaj se je med njimi pojavil Jezus.

»Božji mir z vami!« jih je pozdravil.

Vsi zgroženi in prestrašeni so mislili, da je prikazen.

»Čemu ta preplah?« je rekel Jezus. »In zakaj se vam oglašajo dvomi? Poglejte moje roke in moje noge: jaz sem, prav jaz. Dotaknite se me. Prikazen nima mesa in kosti, kakor vidite, da jih imam jaz.«

Pokazal jim je roke in noge, oni pa od veselja še kar niso mogli verjeti. Bili so čisto iz sebe od začudenja.

»Imate kakšno jed?« jih je vprašal.

Ponudili so mu kos pečene ribe in gledali, kako jo je pojedel.

Nato je spregovoril:

»Še ko smo bili skupaj, sem vam povedal, da se mora izpolniti vse, kar piše o meni v Mojzesovih knjigah, pri prerokih in v Psalmih.«

Odpri jim je oči in začeli so dojemati Sveto pismo.

»Vidite, kaj piše,« je nadaljeval. »Mesija bo pretrpel smrt, tretji dan po smrti pa se bo vrnil v življenje. Piše pa tudi naslednje: zaradi njega bodo vsem ljudem na svetu razglasili, naj spremenijo svoja življenja, da jim bo Bog odpustil grehe. Torej: vi ste očividci in z razglašanjem morate začeti tukaj v Jeruzalemu. Toda najprej vam bom jaz poslal to, kar je obljubil moj Oče. Počakajte tukaj v mestu, dokler se ne opremite z Božjo močjo.«

Potem jih je odpeljal ven iz mesta v vas Betanijo. Tam je dvignil roke, da bi jih blagoslovil. Med izrekanjem blagoslova jih je zapustil in se dvignil v nebesa. Učenci so popadali na tla in ga počastili. Nato so se polni veselja vrnili v Jeruzalem. Ves čas so bili v templju in slavili Boga.